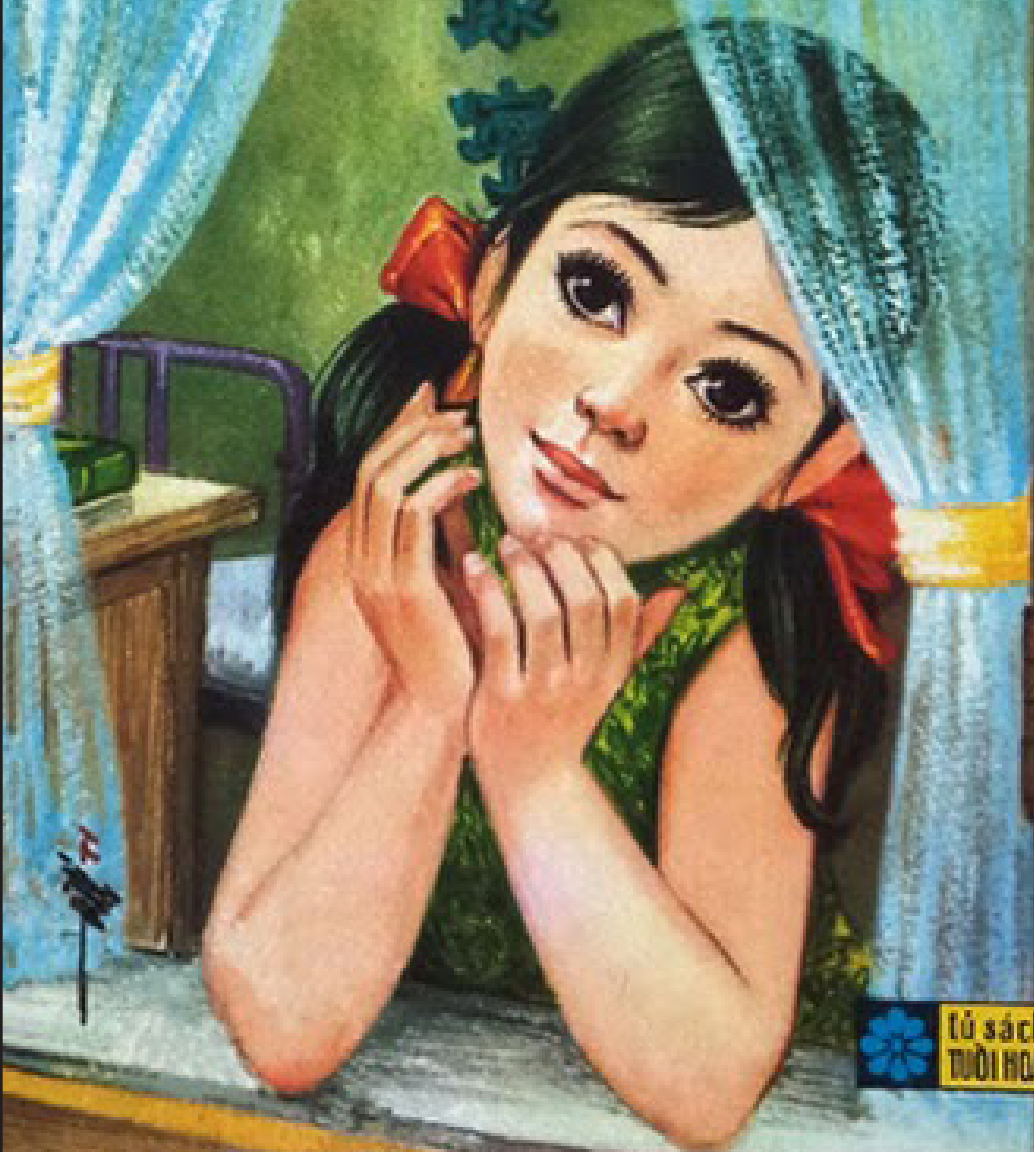

NGUYỄN THÁI HẢI

NGOÀI CỬA SỔ

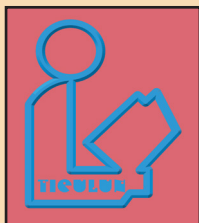
康寧

 Tủ sách
TUỔI HÒA

NGOÀI CỬA SỔ

NGUYỄN THÁI HẢI

Chương 1

Túy Đoan là một cô bé mười hai. Đoan có mái tóc óng mượt như những sợi tơ mềm, thắt thành hai cái bím kết nơ đỏ, đôi mắt Đoan long lanh với bờ mi cao vút, bờ môi Đoan xinh xắn mọng đỏ lúc nào cũng ươn sẵn nụ cười.

Đoan hơi gầy, nhưng chính vì thế mà cô bé trông càng dễ thương hơn. Nhìn Đoan, người ta tưởng chừng nơi cô bé, bao nét hồn nhiên, ngây thơ của lứa tuổi mười hai kết tụ trọn vẹn.

Năm nay, Đoan theo học lớp sáu tại một trường nữ. Khi đi học, Đoan phải mặc áo dài trắng, thật ra, cô bé chỉ thích mặc đầm. Cô bé vẫn hay nhăn mặt, chu môi mà than : « Mặc áo dài có vẻ người lớn làm sao ấy ! » Ở nhà, Đoan mặc toàn jupe. Cô bé có đến gần chục bộ jupe đủ màu, đủ kiểu trong khi chỉ có hai chiếc áo dài trắng !

Đoan học rất khá, cô bé thường đứng ở những hạng đầu lớp. Thêm nữa, cô bé lại vui vẻ, hòa nhã nên bạn bè chơi với cô bé khá đông. Cô bé hay rủ bạn bè đến nhà chơi vào những ngày nghỉ lễ, những ngày chủ nhật. Cả bọn họp nhau trong phòng cô bé tha hồ trò chuyện, nô đùa. Đoan có tài kể chuyện cổ tích khá hấp dẫn. Ba cô bé bạn thân nhất của Đoan cũng có những tài riêng. Cô

bé Hương Lê có giọng hát cao và trong. Cô bé Liễu và cô bé Nhi có tài chọc cười ròn rã những lần họp mặt thật vui vẻ. Thỉnh thoảng, các cô bé cũng đem những bài học khó ra học chung, những bài làm khó ra bàn luận, giải đáp. Trưa đến, dì Bảy - tên người giúp việc trong gia đình Đoàn - dọn lên một mâm cơm thịnh soạn. Các cô bé hay giữ dì Bảy lại cùng ăn cho vui.

Căn phòng của Túy Đoàn còn thật lý tưởng cho việc nghỉ ngơi, học hành của một cô bé mười hai như Đoàn nữa.

Đó là một căn phòng rộng bốn thước, dài sáu thước quét vôi màu thiên thanh và có gắn quạt trần. Cuối phòng, về một phía là chiếc giường sắt với nệm mousse thật êm, với tập drap trắng nuột, cái gối nhỏ màu hường lọt thêu bó cúc bằng chỉ màu xanh, vàng và cái chăn len màu hoa cà viền đỏ. Cạnh đó là cái tủ thấp đánh verni bóng loáng với ngọn đèn ngủ, chai nước ngọt và một ông địa bụng phệ bằng sứ cười thật tươi. Phía bên kia, cái tủ quần áo với tấm gương lớn. Một tấm rideau hoa tím trên nền xanh che khuất chùng đó thứ ngăn cách hẳn với phần còn lại của căn phòng.

Cửa ra vào đặt về một phía bức tường đối diện với tấm rideau. Trên tường, cao khỏi nền gạch men chùng hai thước rưỡi là một con tôm hùm thật to, hai mắt là hai bóng đèn màu xanh lá cây nhấp nháy.

6 | Nguyễn Thái Hải

Trên bức tường phía trái - nhìn từ cửa ra vào - Đoan trang trí ba bức hình lớn treo theo thứ tự thấp dần : hình của ba Đoan, của má Đoan và của Đoan. Chéch về phía trên một chút, chiếc đồng hồ quả lắc nhỏ, mặt đồng hồ là một cái miệng há tròn của một anh hề có đôi mắt luôn liếc qua liếc lại. Dưới chiếc đồng hồ, một tủ đồ chơi đựng nào búp bê, nào những con chó xù lông trắng, những con gấu bằng nhung đỏ nhồi bông, nào ly tách, bát đĩa, nôi niêu... đủ cho một trò chơi « đồ hàng» vài người.

Phía bức tường đối diện, cạnh cửa sổ là một tủ sách đầy ắp những cuốn sách hình ngoại quốc khổ lớn, những cuốn sách truyện thiếu nhi bìa màu rực rỡ. Một cuốn album gáy lò xo vàng chói đặt nằm, bên trên là hai cuốn từ điển bìa cứng, chữ kim nhũ. Sách vở học, Đoan để cả trong ngăn dưới, nơi cánh cửa tủ hạ xuống thành bàn viết.

Giữa phòng, nơi Đoan tiếp bạn bè là một bộ bàn ghế be bé nhưng rất xinh, gồm cái bàn khung sắt thấp, mặt bàn bằng mi ca dày có vân giả gỗ và bốn chiếc ghế kết nylông màu xanh lẫn trắng.

Ngồi trên những chiếc ghế thấp đó, nhìn ra cửa sổ, Đoan chỉ thấy toàn một màu xanh. Màu xanh của tấm voan mỏng bên trong cửa sổ, màu xanh của cây ngâu trồng cạnh đấy, về phía ngoài, màu xanh của những tàu

lá chuối rẽ quạt, xa hơn một chút là màu xanh của da trời tím tấp thật xa.

Những cũng qua cửa sổ, ngồi nơi bàn viết (cánh cửa tủ sách hạ xuống) hoặc ngồi ở đầu giường (hẳn là phải kéo tấm rideau sang một bên rồi) Đoan nhìn được căn nhà gỗ dài hơn tám thước, gần bốn thước ngoài là garage, phần còn lại là nơi nghỉ ngơi của dì Bảy. Khoảng sân cỏ có ít chậu bông và băng ghế đá đặt dưới gốc cây chuối rẽ quạt ngăn cách giữa phòng của Đoan và căn nhà gỗ không xa lắm, rất vừa vặn và tiện lợi cho cô bé « mè nheo » với dì Bảy - vôi vĩnh, nhờ dì mua hộ món này, lấy dùm món kia...

Dì Bảy, một người đàn bà góa không con, gốc miền Trung thật vui vẻ và dễ tính, giúp việc trong gia đình Túy Đoan có đến mười năm rồi, nghĩa là từ ngày Đoan còn bé tí. Có lẽ thời gian và hoàn cảnh đã kết buộc nên thâm tình, dì Bảy thương Đoan như con, săn sóc, chiều chuộng từng li, từng tí; ngược lại, Đoan cũng xem dì như ruột thịt, tuy rằng đôi lúc cô bé cũng vôi vĩnh, giận dữ; cái vôi vĩnh giận dữ của con chủ nhà với người giúp việc.

Ba má Túy Đoan giàu có nhưng hiểm hoi, chỉ có mình Đoan. Công việc làm ăn khiến họ vắng mặt thường xuyên trong nhà. Thường mỗi sáng, ba má Đoan đưa cô bé đi học rồi đến văn phòng làm việc luôn, tối mới

8 | Nguyễn Thái Hải

về. Trông nom nhà cửa, săn sóc Túy Đoan, ba má Đoan giao cả cho dì Bảy.

Cô bé mười hai tuổi, với sự giàu có của ba má, không thiếu một tiện nghi vật chất nào cả, nếu không nói là cô bé có thừa, quá thừa. Về mặt tinh thần, ba má vắng mặt luôn, Đoan tìm an ủi nơi dì Bảy, bắt dì kể chuyện cổ tích để cô bé kể lại cho các bạn nghe, bắt dì kể chuyện miền Trung, xứ nghèo của dì, bắt dì dạy hò Huế, bắt dì chơi... đồ hàng nữa ! Người giúp việc đó, một bà vú, một người mẹ tinh thần, chiều Túy Đoan tất cả những gì cô bé đòi.

Cho nên, với những sung sướng vật chất, với những an ủi tinh thần, Túy Đoan không thấy thiếu thốn gì cả. Cô bé sống thật hồn nhiên, vui vẻ, cô bé sống trọn vẹn những tháng ngày mật ngọt của tuổi mười hai.

Trí óc non nớt, ngây thơ của một cô bé mười hai làm sao có thể hiểu được rằng những tiện nghi vật chất do ba má cô bé đem lại, những tình thương vay mượn nơi dì Bảy đã là những cái hố cách ngăn ngày một sâu rộng hơn tình thân ruột thịt giữa ba má và cô bé. Làm sao cô bé hiểu được rằng chính tình phụ tử, mẫu tử mới là hơi thở của tâm hồn.

... cho đến một hôm...

Chương 2

Túy Đoan nghe nhói đau nơi bàn chân phải. Không được sẵn sóc, vết đứt nơi bàn chân thỉnh thoảng lại làm cô bé phải nhăn mặt. Má Đoan trách cô bé :

- Ai bảo lội ra ngoài ấy làm gì ?

Túy Đoan nhìn má. Ánh mắt của cô bé không còn là ánh mắt gọn nét đón đau, chịu đựng vì vết đứt nơi chân hành hạ nữa, mà ánh mắt đượm rõ nét u uất của tâm hồn.

Ba Đoan vẫn im lặng lái xe. Má Đoan, sau lời trách cô bé, thản nhiên cắt dũa móng tay. Đoan ngồi ở băng sau với con mèo Minô mượn của cô bé Hương Lê. Tự nhiên cô bé với tay ôm con Minô vào lòng, hơi cúi xuống, nhìn thật sâu vào đôi mắt xanh Bích Ngọc của con vật... Màu xanh loãng dần, phóng lớn thật bao la...

... Đó là màu xanh của biển cả bát ngát, lan thật xa, pha với màu da trời một ranh giới mờ mờ, ảo diệu. Tuy Đoan mặc bộ áo tắm thật đẹp. Bộ áo tắm màu hường nhạt, đó là một kiểu jupe ngắn với những đường viền bằng ren trắng nơi cổ áo, nơi tay áo và nơi dây lưng, những nếp gấp của chiếc jupe mau và dày xen lẫn màu đỏ gụ, ngắn không đầy hai tấc khiến Đoan trông thật bé nhỏ đi.

10 | Nguyễn Thái Hải

Má Đoan đem một chiếc phao ra trao cho cô bé và dặn :

- Chơi ở gần bờ thôi nghe con.

Đoan hỏi :

- Má không tắm với con sao ?

- Không. Bộ con không thấy có người bạn ngồi đợi má trên kia sao ?

Đoan lơ đãng nhìn về phía ba chiếc ghế dựa dưới tấm dù màu căng bằng sáu sợi dây thừng lớn. Ba Đoan đang ngồi trò chuyện với người bạn gái của má Đoan. Và má Đoan cũng vừa bắt đầu tiến lại phía đó.

Dường như có một áng mây buồn giăng ngang hồn Đoan. Đi chơi biển mà phải tắm một mình thì còn gì thích thú nữa. Đoan nhìn chiếc phao nhỏ đen tuyền trong tay rồi lại nhìn về phía ba má. Má Đoan đang chuyện trò với người bạn gái và ba Đoan đang nâng ly coca lên nhấp. Ba cười với Đoan và hát đầu chùng như muốn hỏi Đoan sao còn đứng đó ?

Đoan quay mặt đi nơi khác, chạy trốn áng mây buồn. Cô bé quăng chiếc phao về phía trước, chiếc phao nhấp nhô trên sóng biển rồi dạt lại chỗ cũ. Đoan nhào người ra, ôm lấy chiếc phao. Nước biển bắn tung tóe lên người

cô bé. Bằng một động tác quen thuộc, Đoan choàng phao vào người rồi bắt đầu tiến xa hơn. Nước biển với những bọt sóng nhỏ trắng xóa từ mù khơi ủa vào vây quanh cô bé, ngập dần ngập mãi... đến khi cô bé chỉ còn mái tóc thắt bím và đôi tay bám víu thành phao nhấp nhô.

Hồn nhiên đã được biển trời trả lại cho Đoan. Cô bé đã quên hẳn nỗi buồn vương nhẹ vừa qua, một mình đùa giỡn với sóng nước. Một lúc khá lâu, Đoan mới cảm thấy mệt mỏi. Cô bé nhìn thấy tảng đá nhô lên khỏi mặt nước cách đó không xa và bỗng có ý nghĩ lên đó ngồi nghỉ. Cô bé cũng nghĩ đến một tấm hình màu... cái áo tắm màu hường này phải nổi bật giữa màu nâu bóng của tảng đá và màu xanh của biển !

Đoan nhoẻn miệng cười với ý nghĩ đó. Cô bé nhìn về phía ba má. May quá, ba cô bé đang nhìn về phía cô bé. Đoan đưa tay vẫy ba, đồng thời khum hai bàn tay thành hai vòng tròn giơ lên ra hiệu cho ba đem máy chụp hình theo. Ba Đoan hiểu ý, quay nói gì đó với má Đoan và người bạn rồi xách máy chụp hình tiến về phía Đoan.

Đoan thấy ba tiến về phía mình rồi, cô bé mới quay mình lội về tảng đá. Cô bé miên man nghĩ đến tấm hình màu đẹp. Đoan quay lại, thấy ba đã đến gần, cô bé bắc tay làm loa nói :

12 | Nguyễn Thái Hải

- Ba chụp cho con tấm hình ngồi trên tảng đá này nha ba !

Ba Đoan gật đầu rồi sửa soạn máy. Đứng này, Đoan lội gần tảng đá hơn. Cô bé vừa định ném chiếc phao lên tảng đá thì nghe có tiếng người :

- Nay em, đừng tới gần đó nữa...

Đoan quay nhìn về phía có tiếng nói nhưng không dừng bước. Người vừa nói với Đoan là một thanh niên, anh ta tiếp :

- Lóp đá ngầm bên dưới ấy bèn cạnh lắm đó...

Đoan cũng vừa thấy nhói đau nơi chân. Cô bé có cảm tưởng như vừa bị một lưỡi dao thật sắc lướt ngang bàn chân phải. Cô bé kêu lên :

- Trời ơi !

Người thanh niên nhào mình tới vừa vịn đỡ cô bé đang ngã người ra vì đau đớn. Anh ta dìu cô bé vào tận trong bờ. Ba Đoan chạy vội lại hỏi :

- Sao vậy con ?

Đoan nhăn nhó chưa kịp đáp thì người thanh niên đã trả lời thay cô bé :

- Thưa ông, em ấy dẫm phải đá ngầm ở bên dưới tảng đá kia, tôi đã ngăn nhưng không kịp...

Rồi anh ta cúi xuống, lật bàn chân phải của Đoan lên xem xét. Ba Đoan cũng châu đầu vào. Người thanh niên ngẩng lên, thở nhẹ và nói với Đoan :

- Vết đứt không dài lắm, chắc em vừa dẫm phải thì co chân lại kịp phải không ? Có đau lắm không em ?

Đoan gật đầu khẽ, nhìn người thanh niên với ánh mắt triu mến. Ba Đoan cũng hỏi :

- Sao con ? Có đau lắm không con ?

Đoan nhìn ba. Và cô bé bỗng có ý nghĩ so sánh. Cũng một lời hỏi, cũng những cử chỉ săn sóc mà sao cô bé thấy ba mình có vẻ như gượng gạo, hờ hững, còn của người thanh niên lạ thì rất thân mật, gần gũi. Vì gương mặt lạnh lùng của ba Đoan, vì những cử chỉ săn sóc vụng về của ông hay vì lời hỏi han muộn màng... ?

Người thanh niên :

- Thôi xin phép ông tôi có chuyện phải đi. Ông cho em ấy ngồi nghỉ một chút là đỡ ngay... Coi vậy chứ không đến nỗi nào đâu...

Quay sang Đoan, anh ta nói :

14 | Nguyễn Thái Hải

- Anh đi nghe em...

Ba Đoan nói một câu cảm ơn người thanh niên lạ, Đoan cũng thốt đôi lời rồi dõi mắt nhìn theo anh ta đang đi xa dần. Ba Đoan hỏi :

- Còn đau không con ?

Đoan đáp :

- Còn đau hơi hơi thôi ba à...

Rồi cô bé ngửa lòng bàn chân, nhìn vết đứt. Không ngờ đá ngằm lại bén như thế. Lòng bàn chân phải của cô bé bị xẻ một vết dài bằng ngón tay trở nhưng không sâu lắm. Có lẽ nhờ nước biển, máu chỉ thấm ra chút ít.

Ba Đoan :

- Về đằng ghế ngồi nghỉ nghe con... À... con đi thử xem có được không đã chứ...

Đoan đáp vâng rồi dợm đứng lên. Nhưng ba Đoan bỗng đưa tay ngăn cô bé ngồi xuống như cũ :

- ... mà khoan đã, ngồi y như vậy nhé...

Rồi ông lùi ra sau, giờ máy hình lên ngắm. Tách một tiếng. Rồi chừng một phút sau, ông lấy ra một tấm hình màu từ chiếc máy hình polaroid. Ba Đoan trao tấm hình

cho cô bé và pha trò :

- Con xem ! Bức hình « Bé Đoan và vết thương bên
cả » có đẹp không ?

Đoan mỉm cười, nhưng ngay sau đó, cô bé phải
nhấn mặt vì bé Đoan trong tấm hình nhăn nhó thật khó
thương!

Hai cha con trở lại chỗ nghỉ đúng lúc người bạn của
má Đoan đang từ giã ra đi. Thấy Đoan khập khễnh bước
tới, bà chạy vội lại hỏi han tíu tít :

- Sao vậy cháu ? Dẫm phải gì vậy ? Có đau lắm không?

Má Đoan thì vẫn ngồi trên ghế, nhưng cũng hỏi :

- Sao vậy con ?

Đoan thoáng bất mãn vì thái độ thờ ơ của má.
Ba Đoan kể lại chuyện cô bé định lên tảng đá chụp hình
và bị đá ngầm làm đứt chân. Nghe xong, má Đoan trách
ngay :

- Ham chụp hình lắm đó... Có bị thế mới chừa...

Người bạn của má Đoan, trái lại, liếc nhìn má Đoan
tỏ ý phản đối rồi tiến tới đỡ Đoan lên ngồi trên ghế :

16 | Nguyễn Thái Hải

- Để bác đỡ cháu lên đây ngồi nhé... Xem nào... đá ngầm gì bên dưới vậy không biết... Chắc đau lắm phải không cháu ?

Má Đoan lai thêm :

- Cứ nghịch ngợm thì có ngày còn gãy chân ấy chứ...

Người bạn :

- Chị này... Nói vậy không sợ cháu nó tủi thân sao...

Đoan bậm môi. Cô bé liếc nhìn má rồi cúi đầu... Cô bé cảm thấy má mình như một người xa lạ...

... Và câu nói vừa rồi : « Ai bảo lội ra ngoài ấy làm gì ? » . Và thái độ thờ ơ của má Đoan ngồi cắt dưa móng tay thật vô tư. Đoan lại nhẩn mặt vì cảm giác đau đớn nhưng lần này cô bé không dám lên tiếng rên rỉ nữa.

Cô bé siết nhẹ con Minô vào lòng. Cử chỉ như tìm một an ủi, một cảm thông.

Xe vòng theo ven núi để đến một thắng cảnh khác. Con đường hẹp và gồ ghề. Một phía là những tảng đá lớn chất chồng của ngọn núi, một phía là tiếng nhạc sóng reo vang của biển cả. Tâm hồn của cô bé mười hai ngây thơ, hồn nhiên reo vui như biển cả giờ đây đã bắt đầu chớm hiện những ý nghĩ mới. Những ý nghĩ về tình

thương của ba má mà qua những việc vừa xảy ra, cô bé tưởng chừng tình thương đó cũng khô khan như núi đồi cằn cỗi. Cô bé mím môi, cắn hai hàm răng thật chặt.

Qua khỏi một làng đánh cá với mùi cá phơi xông lên ngây ngây, khó chịu, cuối cùng, xe dừng dưới chân núi lớn. Trên cao, những đầu người lố nhố, những màu áo chen vai quanh Phật đài. Ba Đoan hỏi cô bé :

- Con lên theo ba má không ? Chân đi được chứ ?

Đoan bước chậm chậm. Còn hơi đau nhưng nếu không đi theo ba má, ở lại xe thì buồn chết. Cô bé gạt đầu :

- Con đi được nhưng... chậm chậm thôi nghe ba...

Má Đoan đã đi trước. Cô bé nắm tay ba bước lần theo.

Qua hàng chục người hành khất với những lời van xin bố thí, rồi những bậc đá cao dần, rồi một khoảng sân rộng, rồi lại những bậc đá nữa... Đoan đã đứng dưới chân Phật đài cao ngạo ngẽ, nổi bật giữa nền trời trong xanh.

Gió lộng và nắng nhạt. Ba Đoan đưa máy lên. Một phút sau đó, Đoan có một tấm hình màu thật đẹp. Cô bé khoe má rồi nắm tay má tiến đến một vị trí khác. Ba

18 | Nguyễn Thái Hải

Đoan lại đưa máy lên. Sau đó, đổi lại, người vợ chụp cho chồng con.

Những tấm hình màu, những lời phê bình, những tiếng cười nói vui vẻ, và nhất là quang cảnh thiên nhiên đã khiến Đoan thoát dần những ưu tư vừa chớm. Cô bé như con chim khuyển tung tăng, vui vẻ. Bàn chân phải tự nhiên không còn là một bận tâm cho cô bé nữa. Niềm vui đã làm mất hẳn sự đón đau.

Đoan nắm tay má kéo ra chỗ voi phục, khỉ dâng trái. Đoan nắm tay ba kéo về phía Phật nằm. Cô bé đòi ngồi lên lưng voi để chụp hình nhưng ba cô bé không cho đành chịu đứng cạnh đó. Cô bé đứng chấp tay hướng về phía Phật nằm. Cô bé ôm gốc cây, một tay vói lên vịn cành... Những tấm hình màu lúc một nhiều hơn trong tay cô bé. Có những ánh mắt ngạc nhiên từ các thợ chụp hình và những ánh mắt thèm thuồng của những người chung quanh.

Nhưng đến lúc Đoan định kéo ba leo lên đỉnh núi, nơi có những tảng đá đặt nằm rải rác khá đẹp thì ba Đoan gặp một người bạn. Dường như có chuyện gì cần bàn nên hai người đưa nhau đến một quán nước gần đó, má Đoan cũng đi theo. Đoan hỏi má :

- Má không đi chơi với con sao ?

Má Đoan :

- Không con à... Ba cần bàn chuyện làm ăn, má phải có mặt chứ... Con cứ đi chơi một mình đi... Có khát nước thì ghé lại đây uống. Nhé !

Đoan buồn thiu. Ba má cô bé giao thiệp rộng quá nên đi đâu cũng gặp người quen. Và đã gặp thì thế nào cũng có chuyện làm ăn để bàn tính với nhau. Chỉ có Đoan là chịu thiệt... cuộc vui thường bị gián đoạn nửa chừng...

Đoan xin phép má :

- Con lên trên núi کیا chơi được không má ?

Má Đoan nhìn theo hướng tay cô bé chỉ, về phía những phiến đá rải rác và những tượng Phật nhỏ đặt dưới các gốc cây. Ngọn núi hơi dốc và có vẻ nguy hiểm khiến bà hơi ái ngại. Nhưng vì không muốn Đoan làm bận rộn, bà gật đầu cho phép sau khi căn dặn cô bé :

- Má cho lên đó chơi nhưng phải cẩn thận nghe.

Đoan xin phép ba má, chào người bạn của ba rồi bắt đầu nhảy chân sáo về phía dốc núi cao. Một vài người đứng chụp hình trên những tảng đá cheo leo làm cô bé thấy tiêng tiếc... Phải chi ba cô bé đứng bên tiếp khách...

Tảng đá đầu tiên. Đoan ngồi thông chân nhìn xuống phía ba má. Ba má cô bé và người bạn đang mải trò

chuyện không để ý gì đến cô bé nữa. Đoan hơi chán nản, cô bé quay lên. Đường dốc và hơi khó leo. Nhưng chẳng hề gì... Cố một chút... Một chút nữa... Thế là lên tới tầng đá thứ hai. Mà không, phải nói là hai tầng đá dựa sát nhau mới đúng, cao và thật cheo leo. Đoan bám vào một góc, đu mình lên, đứng thẳng người. Trông cô bé thật cao, vươn hẳn trên nền trời. Đoan cười. Một người đứng gần đó cười hòa đồng với cô bé. Cô bé hứng chí, nhảy một bước thật gọn sang tảng đá khác, cao hơn. Rồi những tảng đá chênh vênh khác... và rồi cuối cùng, Đoan lên được tới tầng đá cao nhất. Cô bé phải bò, hai tay bám chặt lên mép đá rồi rút mình lên. Gió vẫn lộng, nắng vẫn nhạt mà cô bé đỏ bừng mặt, thấy nóng nực vô cùng. Mồ hôi lăn dài trên làn da hồng hào của cô bé. Hai cái bím tóc dạt về một bên.

Một ý nghĩ thoáng hiện trong trí Đoan. Cô bé tưởng mình là người đã chinh phục được ngọn Everest hùng vĩ. Và thật chứ... Leo lên được nơi này như cô bé bộ dễ lắm sao ? Đoan hơi ngước mặt lên kiêu hãnh. Rồi sau đó « nhà leo núi Túy Đoan » cười. Nụ cười thật tươi.

Đoan cứ ngồi trên tảng đá đó mà đón gió mát, mà mơ mộng, nghĩ ngợi xa vời cho đến khi có tiếng gọi của ba cô bé từ bên dưới vọng lên. Đoan chần chờ thì ba cô bé gọi thúc hối hơn. Cô bé đành rời khỏi tảng đá đầy luyến tiếc.

Lần xuống xem chừng còn nguy hiểm hơn lần lên. Cô bé đi thật chậm mà vẫn thấy nhanh, dường như có một sức mạnh lôi kéo xuống.

Đoan đã xuống thấp dần. Chỉ còn vài ba tầng đá cuối cùng. Cô bé nhảy từ tầng đá này sang tầng đá khác. Tầng đá đôi chênh vênh kia rồi. Cô đứng trên đó mà nhìn xuống tầng đá cuối cùng phía dưới. Một ý nghĩ nghịch ngợm táo bạo hiện ra trong trí cô bé. Từ nơi này xuống tầng đá dưới đó chỉ cách chừng hơn một thước rưỡi, nhảy xuống chắc chẳng sao.

Đoan hơi rùn mình lấy đà. Cô bé co chân nhảy xuống, nhắm đúng tầng đá cuối cùng.

Bỗng nhiên Đoan thấy mình như trôi vào khoảng không. Mà thật, cô bé đã hụt chân, ngã nhoài trên tầng đá cuối cùng. Tiếng kêu đau đớn vừa thoát ra khỏi bờ môi của cô bé thì cô bé lại phải hét lên một tiếng nữa. Tầng đá bị xô động mạnh đã dời chỗ, lăn đề lên chân cô bé. Đoan chỉ còn thấy được cái bóng mờ mờ của tầng đá, cái bóng màu xanh rêu biến dần thành nâu đen, nhòa đi rồi mất hẳn...

Có tiếng kêu của những người chung quanh, có tiếng chân chạy huỳnh huỵch, dường như ba má cô bé chạy đến bên cô bé trước tiên, dường như có tiếng má cô bé khóc. Và dường như mọi người đang xúm lại để đẩy tảng đá ra khỏi chân cô bé. Đoan hét lên một tiếng cuối cùng rồi thiếp đi. Gương mặt dễ thương của cô bé mười hai xanh như không còn một giọt máu...

Chương 3

Vết đứt nơi bàn chân phải của Đoan làm độc, sưng mọng lên. Ông chân trái của cô bé bị dập xương, phải bó bột. Ba má Đoan xin cho cô bé được về nhà và rước bác sĩ đến tận nơi để chăm sóc cho cô bé. Bác sĩ cho biết, ít ra cũng phải nửa tháng nữa, cô bé mới bình phục được.

Và Đoan đã nghỉ học được hai ngày. Cô bé buồn thật buồn vì bị bó chân một chỗ. Đoan nằm liệt trên giường mà trách bác sĩ là ác ! Ông đã bắt Đoan phải nằm im, thật im, tránh mọi cử động của chân trái trong ba ngày liền. Sợ cô bé không nghe lời, ông đã cẩn thận băng kín đầu gối trái của cô bé.

Ba má Đoan vẫn đến văn phòng làm việc như thường lệ. Ông bà tin rằng sự săn sóc bác sĩ và sự chăm nom của dì Bảy đã đủ cho Đoan. Dì Bảy được giao phó việc trông nom an ủi Đoan, cố hết sức làm vui cô bé cho cô bé quên đi cái chân bó bột cứng ngắc không được cử động. Những câu chuyện cổ tích, những câu chuyện vui những bài hò Huế của dì Bảy chỉ có tác dụng chốc lát. Rồi sau đó, cô bé lại nhớ đến cái chân bó bột bị bó buộc phải bất động.

Hai ngày rồi. Còn đến một ngày nữa. Hai mươi bốn tiếng trừ đi mười tiếng ban đêm trong giấc ngủ còn

những mười bốn tiếng nữa. Trời ơi ! Mười bốn tiếng mới thật lâu chứ !

Nắng đã lên khá cao. Dì Bảy cũng vừa đem chậu nước rửa mặt ra khỏi phòng Đoan. Dì đi pha sữa và cắt bánh cho cô bé điểm tâm. Đoan nghĩ đến mùi sữa mà thấy ngây ngấy, chán ớn...

Chiếc đồng hồ quả lắc gõ nhịp nhàng tám tiếng. Đoan liếc về phía đó, nhìn anh hề với cặp mắt láo liên, cái miệng cười há thật rộng, ngậm trọn cái mặt đồng hồ tròn. Anh hề ơi ! Anh hề là người sung sướng nhất đời đó, anh có biết không ? Quanh năm suốt tháng anh chỉ biết cười chứ đâu như Đoan lúc này... Trời ơi ! Đoan thèm được co cái chân trái lại một chút, rồi sau đó, duỗi thẳng ra. Thèm thật thèm vậy đó...

Có tiếng xe, Đoan đoán chừng ba má sắp đi đến văn phòng. Cô bé chống tay nhòm dậy vén tấm rideau nhìn về phía cửa sổ. Nhưng cô bé không thấy gì cả vì tuy cửa sổ đã mở nhưng tấm voan xanh còn buông.

Dì Bảy đẩy cửa bước vào tay bưng chiếc khay nhỏ có ly sữa và một đoạn bánh mì. Đoan hỏi :

- Ba má con đi rồi hả dì Bảy ?

Dì Bảy đặt khay sữa bánh lên trên chiếc tủ con ở đầu giường Đoan, gật đầu đáp :

- Chỉ có ba Đoan đi thôi, hôm nay má ở nhà...

Đoan reo lên :

- Má ở nhà hả dì Bảy ? Má ở nhà để chơi với con phải không ?

Dì Bảy hơi ngập ngừng, chừng như dì có điều gì khó nói. Dì gật đầu nói nhỏ :

- Ờ... Má Đoan ở nhà để chơi với Đoan... Đoan vui không ?

Đoan không đáp mà nhoén miệng cười thật tươi. Cô bé nghĩ đến má. Đã hai hôm rồi, móng tay Đoan đã dài hơn trước, chắc thế nào má cũng cắt dũa cho. Má mà cắt dũa móng tay thì nhất rồi. Đẹp đẹp là... Chắc má cũng sẽ kể chuyện cổ tích cho Đoan nghe nữa. Má sẽ bảo dì Bảy đi lấy nho tươi trong tủ lạnh để má dứt cho Đoan ăn như dì Bảy vẫn làm. Mỗi lần giờ một trái nho chín mọng trước miệng Đoan, dì Bảy hay gọi : « Sáo ! Sáo ! » làm như đang dứt mồi cho sáo vậy. Đoan thích lắm. Chắc má cũng làm thế... Rồi má còn chải tóc cho Đoan nữa chứ... thay nơ cho Đoan nữa chứ... và... ừ, phải đấy. Đoan sẽ đòi má hát cho Đoan nghe nữa. Đoan vẫn thường nghe ba khen hồi xưa má hát hay lắm... Đã nhiều lần Đoan xin má hát cho nghe nhưng má không chịu. Lần này may ra thì má chiều Đoan...

26 | Nguyễn Thái Hải

Dì Bảy nói :

- Má ở nhà chắc Đoan vui lắm phải không ? Vậy thì... vậy thì hôm nay Đoan phải ăn cho hết bánh với ly sữa đó nghe...

Đoan nhăn mặt lắc đầu :

- Con không ăn đâu... ngán lắm...

- Không ăn sao được, đói chết...

- Con không đói đâu...

- Tại có má ở nhà phải không ?

- ... (cô bé cười)

- Nhưng nếu má biết Đoan không ăn sáng, má buồn sao ?

- ...

- Đoan không ăn chắc má buồn thật đó...

- ...

- Dì Bảy cũng buồn nữa.

Đoan chu miệng, phụng phịu. Dì Bảy cầm ly sữa lên, khuấy đều rồi kê tận môi cô bé. Cô bé miễn cưỡng uống một ngụm. Dì Bảy ngồi xuống bên cô bé, xé từng miếng

bánh nhỏ, chấm sữa rồi đút cho cô bé, miêng chuyện trò vui vẻ. Đoan ăn mấy miếng bánh rồi nhất định không chịu ăn nữa. Dì Bảy nài cô bé uống thêm một ngụm sữa nữa rồi mới dọn đi. Đoan nhăn dì :

- Dì Bảy nhăn má tới chơi với con nghe !

Rồi cô bé nằm xuống, nhắm mắt, chờ đợi. Khá lâu, Đoan có vẻ sốt ruột thì má cô bé tới. Đoan mừng rỡ, ngồi nhồm dậy. Cử động mạnh này làm động đến vết thương nơi bàn chân phải khiến cô bé phải nhăn mặt. Má Đoan chạy vội lại, đỡ con nằm lại ngay ngắn. Bà âu yếm hỏi Đoan :

- Con nhăn dì Bảy gọi má phải không ?

Đoan gật đầu khê. Cô bé hỏi :

- Hôm nay má ở nhà cả ngày phải không má ?

- Ừ hôm nay má ở nhà cả ngày...

Đoan nắm tay má lim dim mắt :

- Má ở đây chơi với con lâu thật lâu nghe má...

- Ừ. Má sẽ ở đây chơi với con. Nhưng ở lại lâu thì chắc... không được đâu...

28 | Nguyễn Thái Hải

Đoan mở choàng mắt ra :

- Sao vậy má ?
- Dì Bảy chưa cho con biết chuyện gì hả ?
- Chuyện gì vậy má ?
- Hôm nay nhà mình có khách...
- Ai vậy má ?
- Đúng ra là phải gọi là mấy người bà con...

Đoan reo lên :

- Chú Hùng phải không má ?
- Không.
- Dì Phương ?
- Cũng không.
- Chứ ai vậy má ?
- Gia đình một người giúp việc cho ông bà ngoại ngày xưa.
- Má kể cho con nghe về gia đình người ấy đi má.
- Ờ... để má kể cho con nghe... Hồi đó, ông bà ngoại

có một người giúp việc rất thân tên là ông Tư. Ông Tư thay mặt cho ông bà ngoại trông coi hết thảy mọi việc, từ việc trong nhà đến việc ruộng nương cho tới khi ông ngoại, rồi bà ngoại qua đời, dì Phương theo chồng ra miền Trung. Ông Tư có một người con trai đi lính, anh ta mới được đổi về Sài Gòn nên có viết thư về nhắn ông Tư cho vợ con anh ta lên thăm. Nhưng khi gia đình ông Tư lên tới đây thì anh ta lại bận đi hành quân chưa về... nhớ đến gia đình mình ông Tư tìm tới để xin ở trọ ít ngày đợi người con về...

- Và má bằng lòng phải không má ?

Má Đoan chép miệng :

- Chứ biết sao bây giờ con. Má có nói chuyện này với ba và ba để cho má tùy ý. Má thấy cho họ ở trong nhà thì cũng có nhiều phiền phức đó, nhưng nghĩ lại thì thấy họ cũng đáng tội nghiệp. Lại nữa ông Tư là người có công với ông bà ngoại ngày xưa... không cho họ ở trọ thì cũng kỳ...

- Chừng nào họ dọn tới hả má ?

- Sáng nay. Bởi vậy má mới ở nhà để lo sắp đặt chỗ ở cho họ đó...

Ánh mắt của Đoan chợt nhẹ đi, bình bình như tiếng thở dài thật khẽ trong tâm hồn cô bé. Thì ra má cô bé

30 | Nguyễn Thái Hải

ở nhà nào phải vì cô bé. Thảo nào khi Đoan hỏi dì Bảy có phải má ở nhà vì cô bé không, dì Bảy đã ngập ngừng mãi rồi mới xác nhận. Sự xác nhận để làm vui Đoan bây giờ càng khiến Đoan thấy buồn hơn. Cô bé nghĩ đến dì Bảy và so sánh với má mình...

Dì Bảy lấp ló ngoài cửa. Má Đoan hỏi :

- Chuyện gì vậy dì Bảy ?

Dì Bảy :

- Thưa bà có gia đình ông Tư tới. Tôi nói họ đứng đợi bà ngoài cổng...

Má Đoan bảo cô bé :

- Con nằm chơi nhé, má ra ngoài ấy để đón họ... Nhé!

Đoan gật đầu vâng nhẹ. Má Đoan cúi xuống hôn nhẹ đôi má hồng của cô bé rồi quay ra ngoài. Đoan hỏi dì Bảy :

- Dì Bảy có ra ngoài đó không ?

- Có Đoan à. Dì Bảy phụ với má Đoan để thu xếp chỗ ở cho gia đình ông Tư chứ... Đoan biết gia đình ông Tư không ?

- Có, má vừa kể cho con nghe... Dì Bảy này...

- Gì đó Đoan ?

Đoan định nói dì Bảy ra ngoài mau mau rồi trở vào chơi với cô bé nhưng rồi cô bé lại thôi. Cô bé nói :

- Dì Bảy... Dì Bảy vén tấm màn ở cửa cột lại dùm con đi.

Dì Bảy vui vẻ làm theo lời Đoan, dì nói :

- ... để nhìn gia đình ông Tư phải không ?

Vén tấm màn voan lên xong, dì Bảy quay ra khỏi phòng sau khi chụm môi hôn gió Đoan một tiếng thật kêu. Còn lại mình Đoan, cô bé thấy chung quanh thật vắng lặng, quạnh quẽ.

Đoan chống tay ngồi dậy. Cô bé nhìn cái chân bó bột cứng ngắc, thẳng băng; nhìn bàn chân phải cột băng ngang còn sưng mọng rồi nghĩ đến hơn mười tiếng đồng hồ cực hình nữa, trước khi bác sĩ cho phép cử động chân trái. Cô bé lại nghĩ đến má đề rồi ánh mắt tự động hướng ra phía cửa sổ.

Trong « bức ảnh » lồng khuôn giữa cửa sổ, cây ngâu vừa lên mấy chồi non xanh mướt, cây chuối rẽ quạt và tấm băng đá vẫn lạnh lùng, những chậu hoa khoe sắc, thảm cỏ xanh nhuộm nắng vàng, con đường trải đá vụn xanh dẫn tới trước căn nhà gỗ của dì Bảy đang có những người lạ tiến lại.

Họ gồm một ông già mù mà Đoan đoán là ông Tư. Một thiếu nữ trạc mười bảy, mười tám dắt tay ông già mù. Một thiếu niên nhỏ tuổi hơn một chút, tay xách chiếc va li khá nặng đi cạnh một thiếu phụ khoảng ngoài ba mươi, một tay xách chiếc va li nhỏ hơn, tay kia dắt một đứa bé gái trạc tuổi Đoan. Sau cùng là một đứa bé trai vừa đi vừa mút kẹo. Nó trở mắt nhìn quang cảnh chung quanh không chớp.

Dì Bảy từ phía sau bước nhanh vượt khỏi những người này đến trước căn nhà mở cửa. Dì lấy ra ít đồ đạc của mình rồi mời họ vào. Thiếu nữ dắt ông già mù vào trước. Kế đến là người thiếu phụ, người thiếu niên và chiếc va li lớn. Hai đứa bé còn đứng trước cửa, nhìn chung quanh. Con bé gái nhìn vào phía cửa sổ phòng Đoan. Đoan thấy rõ từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán nó, có lẽ phải đi một quãng đường xa ? Không biết con bé có nhìn thấy Đoan không ?

Chương 4

Túy Đoan hỏi dì Bảy rất cặn kẽ về gia đình ông Tư. Dì Bảy thì có hơn gì Đoan đâu, dì cũng chưa từng quen biết gia đình ông Tư. Nhưng dì Bảy có thể sang căn nhà gỗ trò chuyện cùng những người này nên dì biết được nhiều điều mà Đoan không biết. Đoan bắt dì kể hết cho cô bé nghe. Dì Bảy nhăn mặt hỏi :

- Đoan « điều tra » gì mà kỹ thế ?

Đoan chỉ cười đáp lại. Vì quả thật, chính cô bé cũng không hiểu rõ vì sao cô bé lại muốn biết rõ về những người bên kia cửa sổ như thế nữa. Có thể vì tò mò. Có thể vì muốn cho qua đi thật nhanh thời gian còn lại của những phút giây cực hình nơi chân trái. Cũng có thể vì người thiếu nữ có mái tóc xõa ngang vai, có nụ cười có duyên, có đôi bàn tay búp măng đẹp. Nhưng cũng có thể chỉ vì gương mặt bầu bầu hay nhãn lại của con bé mặc bộ đồ màu trắng hoặc vì cái răng cửa sún một nửa của thằng em nó...

Ông già mù đúng là ông Tư. Ông mới bị tật nguyên khoảng một năm sau một cơn bệnh nặng. Ông có ba người con. Con trai cả là anh Hiếu, người đi lính trên này. Người thiếu phụ là vợ anh Hiếu và chị em con bé có gương mặt bầu bầu là con của hai vợ chồng. Con chị tên Én, thằng em tên Báo. Kể anh Hiếu, ông Tư có

một người con gái nhưng đã theo chồng đi xa. Chót hết là anh Lý, người thiếu niên xách chiếc va li nặng. Người thiếu nữ dắt ông Tư hôm mới đến đây là chị Hiền, cháu gọi ông Tư bằng chú. Hoàn cảnh của chị thật đáng thương. Ba má chị mất hết để lại một mình chị bơ vơ, phải bỏ học nửa chừng, về sống với chú, nhờ chú đùm bọc.

Sáu người trong gia đình ông Tư được dì Bảy nhường căn nhà gỗ làm nơi tạm trú, dì đem đồ định lên ở tạm phòng khách, Đoan biết được, cô bé nhất định không chịu cho dì ở phòng khách. Sẵn cô đơn, cô bé đòi cho bằng được dì Bảy lên ở chung với cô bé. Lúc đầu dì Bảy không chịu, nhưng sau đó, Đoan làm dữ quá, cô bé lại « viện trợ » đến cả ba má nữa, dì Bảy đành chịu thua.

Đã bảy giờ tối. Cơm nước, mọi việc đã xong xuôi. Dì Bảy lên phòng với Đoan. Dì sửa soạn lại bộ bàn ghế giữa phòng, quét bụi tủ đồ chơi, lau chùi tủ sách. Thấy cuốn từ điển dày cộm, dì hỏi Đoan :

- Đoan học sách gì mà dày ghê vậy hả Đoan ?

Đoan cười trả lời :

- Cuốn từ điển đó dì...

Và cô bé chợt nhớ đến mấy cuốn sách truyện thú vật với những hình màu khá đẹp mà ba cô bé vừa mua cho

để xem giải trí. Chỉ tiếc một điều, đó là những cuốn sách Pháp mà cô bé lại chỉ mới học sinh ngữ này chưa đầy nửa năm, cô bé chỉ còn cách xem hình mà đoán ý truyện.

Dì Bảy nhắc đến cuốn từ điển làm Đoan chột nẩy ra một ý. Ừ nhỉ ! Tại sao Đoan lại không nhân cơ hội rảnh rồi « bắt đắc dĩ » này mà học sinh ngữ nhỉ ? Với cuốn từ điển và những cuốn sách truyện ngắn ngắn, có lẽ dễ, Đoan vừa có thể học thêm một số vocabulaire, vừa hiểu được câu chuyện một cách rành rọt, lại vừa giết được quãng thời gian cô đơn buồn chán.

Đoan nhờ dì Bảy lấy cuốn từ điển cho cô bé. Dì Bảy hỏi :

- Đoan học hả ? Dì không chịu đâu, Đoan còn bệnh mà...

Đoan lắc đầu :

- Ai lại đi học từ điển bao giờ... Con tra vocabulaire...

Dì Bảy tròn mắt đầy dáng ngạc nhiên, Đoan biết mình sơ ý nói tiếng Pháp khiến dì không hiểu, cô bé nói lại :

- Con tra ngữ vựng đó dì Bảy...

36 | Nguyễn Thái Hải

Dì Bảy vẫn chẳng hiểu ngữ vựng là gì, Dì hỏi :

- Tra ngữ vựng gì đó có phải là học không ?

- Không.

- Thật chứ ?

- Con nói thật mà... dì Bảy lấy cho con đi mà...

Bấy giờ dì Bảy mới chịu lấy cuốn từ điển cho cô bé,
Dì nói :

- Tại dì nghe bác sĩ nói là Đoan cần được tịnh dưỡng,
bác sĩ không cho Đoan học hành gì hết...

Đoan lại nhờ dì Bảy :

- Dì Bảy lấy cho con mấy cuốn truyện nhỏ trên bàn
kia đi...

Dì Bảy cẩn thận quá đổi :

- Cũng không phải để học phải không ?

Đoan dạ một tiếng hơi to và kéo dài nửa như khôì hài,
nửa tỏ vẻ khó chịu. Dì Bảy trao mấy cuốn sách truyện
cho cô bé rồi lại tiếp tục lo quét dọn trong phòng.

Đoan lấy những cuốn sách truyện ra. Đây là truyện
chú cọp con MAMBO, kia là truyện chú hải âu PLOUC,

chú gấu nâu BRUNO, chú gấu trắng GLOUK... Để xem. Đoan sẽ dịch truyện nào trước nhất... Truyện chú cọp con thì hơi ít hình, khó hiểu, Truyện chú hải âu thì đã có lần Đoan nghe bạn là Hương Lê kể. Vậy thì... truyện chú gấu trắng đi... Phải rồi, truyện này, Đoan đã đoán được phần nào, chỉ còn một vài thắc mắc. Này nhé, chú gấu trắng GLOUK đi chơi với mẹ ở bờ biển, bỗng có một người thợ săn xuất hiện bắn mẹ chú. Rồi chú bị bắt về làm bạn với con trai của người thợ săn này (Chẳng hiểu vì sao ? Chú được con trai người thợ săn dẫn đi chơi ở một nhà hàng nọ, chú đánh cắp cá tươi mà ăn, sau đó, chú bị bắt quả tang. Thế là chú bị bán cho sở thú. Tại đây, chú gặp lại mẹ (cũng chẳng biết tại sao mẹ chú lại ở trong sở thú nữa ?)

Với cuốn từ điển, Đoan ao ước sẽ hiểu rõ hơn câu chuyện. Ôi chao ! Hiểu hết rồi, lúc nào có dịp, Đoan sẽ kể cho bạn bè nghe, chắc cả bọn phải phục Đoan lẫn chiêm.

Đâu nào, xem nào, câu đầu mà đã rắc rối đây : « En hiver les gens préfèrent rester chez eux, dans une pièce bien chauffée »... Vào mùa đông, người ta... người ta préfèrent... préfèrent động từ préférer... mà préférer nghĩa là gì mới được... D..E..F..O..P.. đây rồi... préférer: ưa, thích, chọn...

« Les ours blancs, contraire, adorent le froid... ».
Những con gấu trắng... au contraire là gì nhỉ...A...B...
rồi C... rồi contraire trái lại...những con gấu trắng, trái
lại, yêu thích giá băng...

« Ils vivent dans des resgions... »

... Chỉ được mấy dòng, cô bé đã thấy mí mắt sụp
xuống. Rồi khi dì Bảy nhìn lại, cô bé đã ngủ tự lúc nào.
Dì đứng lặng nhìn cô bé hồn nhiên trong giấc ngủ, một
tay buông thõng bên thành giường, tay kia đặt trên cuốn
tự điển mở. Cuốn truyện chú gấu trắng bị đẩy rơi, mắc
trên thành giỏ rác dưới chân giường.

Dì Bảy lặng lẽ gỡ tay Đoan ra khỏi cuốn từ điển, đem
cuốn sách dày này và mấy cuốn truyện nhỏ trả về chỗ
cũ trong tủ sách rồi trở lại bỏ màn, kéo chăn đắp cho cô
bé.

Lúc dì ra khỏi giường, chân dì đụng nhầm cái giỏ rác
khiến cuốn truyện chú gấu trắng rơi hẫng xuống đáy giỏ.
Chú gấu trắng trên bìa sách với đôi mắt đen tròn cười
vô tư, nụ cười nở mãi...

Trên giường, Túy Đoan cũng nở nhẹ đóa cười. Có lẽ
cô bé đang mơ, một giấc mơ thật đẹp...

Chương 5

Sáng chủ nhật, cũng là ngày thứ năm Túc Đuan nằm trên giường bệnh, Hôm nay là ngày bác sĩ gỡ băng nơi đầu gối trái cho cô bé cử động đôi chút.

Đuan choàng dậy khi mặt trời đã lên khá cao, chiếu những tia nắng mai qua cửa sổ làm ửng hồng tấm rideau xanh hoa tím. Cô bé với tay kéo tấm rideau sang một bên. Nắng ủa vào khiến cô bé phải nhắm nghiền mắt lại một lúc rồi mới quen dần. Cô bé với tay nhấn nút chuông điện ở đầu giường để gọi dì Bảy. Trí óc cô bé lúc này thật thanh thản, nhẹ nhàng, chừng như giấc mơ êm đềm tối qua vẫn còn vương vấn đâu đây...

Dì Bảy bước vào. Dì bung theo một chậu nước rửa mặt, tìm tờ giấy báo lót trên nền nhà, vắt khăn mặt, rồi trao cho Đuan. Dì hỏi :

- Sao ? Hôm nay khỏe chứ Đuan ?

Đuan đón lấy cái khăn mặt, vừa lau mặt vừa trả lời :

- Cũng đỡ đỡ...

Dì Bảy vừa gỡ màn cho cô bé, vừa nói :

- Hôm nay bác sĩ gỡ băng cho Đuan phải không ? Mừng nhé ! Thế là hết than « cái chân thẳng băng như khúc gỗ » rồi nhé.

Đoan cười không đáp. Cô bé lo đánh răng trong lúc dì Bảy gấp chăn, sửa lại các mép nhàu lệch của tấm drap. Đánh răng xong, Đoan ngồi im lặng, hướng mắt về phía bên kia cửa sổ. Thấy anh Lý đang ngồi đọc sách, cô bé mới nhớ đến việc làm của mình tối hôm qua. Đoan hỏi :

- Dì Bảy để cuốn từ điển với cuốn truyện của con đâu rồi ?

Dì Bảy cười, kể cho cô bé nghe :

- Đoan hư lắm đó nghe. Lấy sách ra coi rồi ngủ quên luôn làm dì Bảy phải cất sách, bỏ màn cho đó...Dì Bảy bỏ cái cuốn sách dày dày vào trong tủ sách rồi...

- Còn cuốn truyện chú gấu trắng ?

- Cuốn truyện nào ?

- Cuốn truyện nhỏ có vẽ chú gấu trắng ngoài bìa đó...

Dì Bảy nhớ ra :

- À, dì Bảy nhớ rồi... có phải những cuốn này không ?

Dì đi lấy những cuốn truyện cho Đoan. Đoan đón lấy, tìm cuốn chú gấu trắng trong ấy. Nhưng... Cô bé bỗng nói như mếu :

- Mất cuốn truyện chú gấu trắng của con rồi...

Dì Bảy hoảng hốt :

- Đ oan đề dì Bảy tìm đã nào... Chưa gì mà đã muốn khóc rồi...

Nhưng dì Bảy tìm một lúc cũng chẳng thấy đâu. Dì nói :

- Tôi hôm qua dì nhớ dì chỉ thấy có cuốn tự điển trên giường Đ oan và những cuốn truyện này... dì đem cất tất cả...

- Con đang dịch chú gấu trắng mà...

- Dì lại không để ý mới chết chứ...

- Từ sáng tới giờ dì đã quét nhà chưa ?

Dì Bảy kêu lên mừng rỡ :

- A ! Phải rồi. Đ oan chờ dì một chút nhé... Dì chưa quét nhà nhưng có đi đổ rác... không chừng cuốn truyện của Đ oan rơi vào giỏ rác cũng nên...

Nói rồi, dì Bảy vội vàng chạy đi tìm cuốn sách cho Đ oan. Còn lại, Đ oan thù người ngồi đợi. Những hình ảnh tối qua trở lại trong trí cô bé. Phải rồi, Đ oan đã dịch được mấy câu đầu. Đ oan đã tra chữ *preferer* là ưa, thích, chữ *au contraire* là trái lại... Rồi tới câu gì mà *Ils vivent...*

Dì Bảy trở lại với nét mặt đầy thất vọng :

- Lạ quá Đoan à... ngoài thùng rác cũng không có cuốn sách nào cả...

Thế là Đoan rơm rớm nước mắt, chực khóc. Dì Bảy dỗ dành :

- Đoan à, Đoan nghe dì Bảy nói đây này... Dì Bảy hứa chắc với Đoan là có bao nhiêu sách trên giường Đoan, dì Bảy đều cất vào tủ sách... Nhưng cuốn sách chú gấu trắng của Đoan bị mất... dì Bảy vẫn xin lỗi Đoan như thường... để lúc nào đi phố dì Bảy mua đèn cho Đoan cuốn khác y hệt vậy, Đoan chịu không ?

Đoan thấy dì Bảy xuống nước năn nỉ, cô bé muốn không nhẽo thêm nữa. Cô bé hỏi :

- Dì Bảy nói dì Bảy mua đèn cho con cuốn khác hả ? Vậy chứ dì Bảy có biết cuốn đó tựa là gì không ?

- Thì... Đoan có nói rồi đó... Cuốn truyện Chú gấu trắng...

- « Chú gấu trắng » là con dịch ra như vậy, chứ cái tựa của nó đâu phải như vậy...

- Chứ thế nào ?

- Glouk, l' ourson blanc.

Dì Bảy nhắc lại :

- ... Lúc luộc xong lẫn...

Đoan phì cười :

- Vậy mà dì Bảy đòi đi mua đèn cho con... Dì Bảy nói tiếng Pháp như vậy thì ai hiểu nổi mà bán cho dì Bảy.

Thấy cô bé vui, dì Bảy mừng lắm. Dì nói :

- Ủ, thì tại dì không đi học thì làm sao dì biết nói tiếng Pháp như Đoan được... Mà này, Đoan hết giận dì Bảy rồi phải không ?

- ... (Cô bé phụng phịu)

- Để dì Bảy đi lấy đồ điểm tâm cho Đoan nhé...

- Con không ăn bánh mì với sữa đâu...

- Hôm nay Đoan có muốn ăn cũng không được... Hôm nay có món đặc biệt lắm.

- Món gì vậy dì Bảy ?

Dì Bảy đặt ngón trỏ lên ngang miệng, nói khẽ :

- Bí mật, Đoan đợi dì Bảy một chút nghe...

Đoan cười, cô bé tưởng tượng đến món ăn thật lạ và ngon.

44 | Nguyễn Thái Hải

Thế nhưng khi dì Bảy xuất hiện nơi cửa ra vào, cô bé xị mặt thất vọng ngay. Vì món điểm tâm mà dì Bảy bảo là đặc biệt lại chẳng thấy đặc biệt tí nào. Đó là một đĩa cơm tấm bì mà xem chừng còn khô khan và khó nuốt hơn cả bánh mì sữa nữa.

Thấy nét mặt của Đoan, dì Bảy đã đoán được hết, dì hỏi :

- Sao ? Đoan không thích món cơm tấm này sao ?

Đoan gật đầu. Cô bé nhớ tới những đĩa cơm tấm do má cô bé làm cho vài lần trước kia. Chao ơi là chán ! Nước mắm mặn mặn, bì mỡ lèo nhèo, cơm khô khan, rời rạc...

Đoan hỏi :

- Hôm nay má con ở nhà phải không dì Bảy ?

- Ờ... má ở nhà... cả ba nữa... Mà sao Đoan biết vậy ? Dì Bảy đâu đã nói với Đoan điều đó.

- Thì đĩa cơm tấm này đó thôi. Má không ở nhà thì ai làm cơm tấm ? Không lẽ là dì Bảy ?

Dì Bảy hiểu ra. Thì ra cô bé đã hiểu lầm. Dì nói :

- Đoan nghĩ sai rồi nhé ! Má có ở nhà thật nhưng không phải má làm cơm tấm đâu...

- Vậy chứ ai ?

- Đoan đoán thử xem ?

- Dì Bảy phải không ?

- Dì Bảy làm gì biết làm cơm tấm.

- Không lẽ là... chị Hiếu ?

- Thì chị ấy chứ còn ai nữa. Đoan biết không, ở dưới tỉnh, họ có một quán cơm tấm bán mỗi sáng đó... Nghe họ quảng cáo thì quán cơm đắt khách lắm...

- Tại sao hôm nay hai chị ấy lại làm món điểm tâm cho gia đình mình ?

- Họ đãi gia đình mình đó mà.

- Dì Bảy có được đãi không ?

- Có chứ.

- Ngon không ?

- Khỏi chê ! Đoan ăn thử mà xem.

Đoan nhìn đĩa cơm tấm và chén nước mắm trên khay. Ồ, có lẽ ngon thật. Nước mắm coi bộ nhạt màu, chắc không đến nổi mặn rồi. Lại thêm ít cà rốt nữa chứ... Chà, mấy hạt ớt kia biết có cay lắm không ? Bì nữa...

thứ bì thịt chứ không phải bì mỡ như mọi khi... Những hạt cơm không được trắng lắm, hơi ngà ngà... Nhưng không hề gì...

Dì Bảy hỏi Đoan :

- Đoan ăn nhé ?

Cô bé gật đầu khẽ rồi lặng nhìn dì Bảy lấy muỗng chan nước mắm vào đĩa cơm. Xong xuôi, dì còn tự tay đút cho Đoan một muỗng cơm đầy rồi mới trao lại cho cô bé. Một chút vị mặn, một chút vị ngọt, thoảng qua vị cay, mùi bì, mùi cơm thơm, bùi, ngậy khiến cô bé vừa nhai vừa mỉm cười.

Dì Bảy cười theo :

- Ngon không ?

Đoan gật đầu rồi xúc thêm một muỗng cơm nữa. Dì Bảy lo dọn dẹp trong phòng, vừa kể cho Đoan nghe :

- Đoan biết không, dì bảy ăn rồi thấy ngon quá, dì bảy bèn năn nỉ chị em chị Hiếu dạy dì Bảy làm cơm tấm đó. Họ bằng lòng rồi. Mà Đoan biết dì Bảy học cách làm của họ để làm gì không ? Để dì Bảy làm cho Đoan ăn đó...

Đoan vừa nhai vừa cười mỉm. Dì Bảy thì lúc nào cũng chiều Đoan, cũng vì Đoan. Cô bé chan thêm một muống nước mắm nữa, mũi hít hà mùi cơm thơm ngon. Đĩa cơm vơi dần rồi cuối cùng... sạch trơn ! Đoan đặt đĩa xuống khay, giọng tiếc rẻ :

- Mau hết quá à !

- Chưa đã thềm phải không ?

Đoan cười, hơi cúi đầu vì thẹn. Dì Bảy tiếp :

- Nhưng cái gì ăn thiếu một chút mới ngon... Để chừng nào biết làm rồi, dì Bảy sẽ dành cho Đoan phần nhiều nhất... mà thôi, để dì Bảy lấy nước cho Đoan súc miệng nhé.

Trong lúc dì Bảy rót nước, Đoan ngồi im lặng mà nghe thềm thềm nơi dư vị của đĩa cơm tấm còn sót lại trong miệng. Tự nhiên cô bé đưa mắt nhìn qua cửa sổ, về phía căn nhà gỗ. Anh Lý vẫn còn đọc sách, cạnh đó, chị em con Én chụm đầu chơi đồ hàng. Có lẽ ông Tư nằm nghỉ trong nhà và chị Hiếu, chị Hiền đã đi chợ. Chắc sáng nay chị em con Én cũng được ăn cơm tấm? Mà có lẽ ở dưới tỉnh, chắc ngày nào chúng nó cũng được ăn. Dì Bảy có nói chị Hiếu có một quán cơm ở dưới đó mà. Trời ơi ! Chị em con Én coi vậy mà sướng ghê !

Dì Bảy lấy nước cho Đoan súc miệng vừa xong thì ba má Đoan và bác sĩ đến. Bác sĩ tươi cười hỏi cô bé :

- Thế nào ? Đoan đợi bác sĩ lắm phải không ?

Đoan đáp :

- Dạ.

- Hôm nay bác sĩ mở băng nơi đầu gối cho Đoan nhé. Thế là hết trách bác sĩ rồi phải không ?

Đoan cười không đáp. Bác sĩ tiến tới bên cô bé, thông thả mở băng đầu gối chân trái của cô bé. Cô bé nhìn chăm chăm vào đôi tay bác sĩ, đợi đúng lúc cuộn băng được tháo rời ra, cô bé khẽ co chân lại rồi nhẹ nhàng duỗi thẳng ra. Cử động mà mấy hôm rồi cô bé ao ước.

Đoan ngược lên. Bác sĩ, ba, má cô bé, dì Bảy và đang nhìn cô bé và cười. Bác sĩ căn dặn :

- Từ giờ trở đi, Đoan được tự do cử động chân trái. Nhưng bác sĩ vẫn phải dặn Đoan điều này, là có cử động thì cũng cử động nhẹ nhàng thôi, chứ không thì bị đau nơi ống chân đấy... cố chịu khó ít lâu nữa rồi bác sĩ tháo băng bột ra cho. Bấy giờ thì tha hồ chạy nhảy...

Đoan hỏi :

- Con còn phải uống thuốc nữa không bác sĩ ?

- Còn chứ.

- Thuốc đắng quá...

- Đắng thì Đoan cũng phải uống cho chóng khỏi chứ...
Bộ Đoan không muốn được chạy nhảy như trước kia à ?

- Con muốn chứ...

- Muốn thì phải uống thuốc... Nghe không !

Bác sĩ khám qua cho cô bé rồi dặn thuốc uống. Xong xuôi, ông hôn lên trán cô bé từ giã.

Ba Đoan theo tiễn chân bác sĩ. Dì Bảy cũng đi làm công việc của mình. Đoan nhích chân, buông thông bên thành giường để ngồi sát bên má. Cô bé hỏi :

- Hôm nay ba má ở nhà để đón bác sĩ phải không má?

- Ừ... Vội lại để thưởng thức món cơm tấm của chị em cô Hiếu đãi nữa... Sao, con thấy sao ? Cơm tấm ngon chứ ?

- Ngon lắm.

- Để lúc nào má nhờ chị em cô Hiếu làm cho con ăn nữa nghe.

- Dì Bảy dì ấy xin học nghề của chị Hiếu rồi đó má...

50 | Nguyễn Thái Hải

- Ồ, rồi chừng đó dì Bảy làm cho con ăn, tha hồ nhé.

- Má à... hay là... má cũng học làm cơm tấm luôn đi... được không má ?

Má Đoan hơi khó chịu vì câu nói của cô bé. Bà bảo con :

- Nói bậy đi nào...

Đoan sợ má giận, cô bé phân bua :

- Con xin lỗi má... tại con muốn được chính má làm cho ăn...

Má Đoan vui vẻ trở lại :

- Thì má vẫn làm cho con ăn đó thôi... có điều, lần nào con cũng chê hết... Vậy thì thôi nhé, đợi dì Bảy học được cách làm rồi, dì Bảy làm cho con ăn nhé...

... chuyện gì cũng dì Bảy. Đoan nghĩ thế. Và cô bé thấy buồn quá. Sao không là má ?

Má ơi má có biết là con nghĩ về má rất nhiều kể từ chuyến đi chơi biển về không ? Con biết là ba má thương con nhiều lắm. Ba má lo cho con đầy đủ tất cả. Nhưng ba má ơi ! Bây giờ con mới hiểu. Rằng ngoài cái vỏ vật chất con còn cần tình thương của ba má nữa. Con cần sự trìu mến, thương yêu của ba má. Con thèm những cử

chỉ âu yếm, những lời thăm hỏi ngọt ngào. Má ơi, có lúc nào má nghĩ đến con và tự xét. Có khi nào má ngồi bên con để trò chuyện thật lâu không ? Có khi nào má hỏi con về việc học hành không ? Hôm nào được điểm cao con muốn khoe má mà má dừng dưng. Hôm nào bị điểm xấu, con muốn tìm an ủi nơi ba mà ba lạnh lùng. Toàn là dì Bảy. Dì Bảy không một chút liên hệ máu huyết với con mà xem con như ruột thịt, như tình thân. Con ao ước những điều thật nhỏ mà chưa bao giờ niềm mơ ước đó thành sự thật. Đến chừng nào má mới góp ý với con về bộ jupe con sẽ mặc, ba mới bàn về cái nơ con gài, chọn đôi giày cho con đi... ?

Vừa rồi con đã nói một câu làm má phật ý. Nhưng nếu má chịu để tâm một chút, má sẽ thấy rằng sở dĩ con thốt lên câu nói hơi hẫng đó chỉ vì con muốn được hưởng sự thương yêu của má. Đĩa cơm tấm hay bất cứ một món gì khác đến với con từ chị Hiếu, chị Hiền, từ dì Bảy hay từ ba, từ má thì cũng thế thôi. Nhưng nếu được từ ba má thì vẫn hơn chứ, vẫn làm con sung sướng...

Má Đoan :

- Kìa, làm gì mà con thù người ra vậy ?

Đoan giật mình, cô bé ấp úng :

- Có gì đâu má...

- Má tưởng con buồn vì không gì để giải trí chứ... À này, hôm qua má đi ngang qua một tiệm nọ thấy có bán mấy món đồ chơi lạ lắm, con có thích thì chút nữa má mua cho.

- Thôi má à... Mất công ba má quá...

- Mất công gì... đằng nào ba má cũng đi ngang đó mà...

- Bộ ba má không ở nhà cả ngày sao ? Hôm nay chủ nhật mà ?

- Ủ thì chủ nhật... Nhưng ba má có hẹn với một người bạn trưa nay... Họ mời ăn tiệc đó mà...

- Chủ nhật mà ba má cũng không ở nhà với con nữa...

- Ờ... thì đã có dì Bảy rồi...

Vâng, thì đã có dì Bảy rồi... Nhưng con cần ba má... ba má có biết không ?

Chương 6

Túy Đoan cựa mình thức giấc. Cô bé quay nhìn đồng hồ, ba giờ trưa. Giờ này có lẽ ba má cô bé đã có mặt và đang dự tiệc tại nhà người bạn. Trời hơi oi, thật hiếm những cơn cơn gió nhẹ.

Bên căn nhà gỗ, dường như chị em con Én đang tranh giành nhau vật gì đó. Đoan ngồi dậy, nhìn qua cửa sổ. Mắt cô bé bỗng sáng lên khi thấy cuốn chuyện « Chú gấu trắng » trong tay con Én.

Con Én nói với thằng Báo :

- Tao kiếm được là của tao chứ.
- Cửa chị từ hồi sáng tới giờ rồi, bây giờ chị phải cho em coi mới được.
- Nhưng tao chưa coi xong.
- Có mấy cái hình mà coi gì lâu dữ vậy ? Ai tin...

Chị Hiền từ trong nhà bước ra :

- Này, làm gì mà ồn lên vậy. Để cho ông nội ngủ một chút chứ.

Con Én :

- Tại thằng Báo đó dì.

Thằng Báo cãi lại :

- Tại chị thì có.

Chị Hiền phân xử :

- Đâu nào, chuyện gì thì nói cho dì nghe rồi dì xử cho...Hai đứa thật lảm chuyện...

Thằng Báo kể :

- Chị ấy lấy được cuốn sách rồi giữ coi từ sáng tới giờ mà không chịu cho con coi gì hết.

- Giữ từ sáng tới giờ thì có, nhưng tao chưa coi gì cả, làm sao cho mày được.

- Chị xử ức em hoài...

Chị Hiền :

- Đâu ? Cuốn sách gì đâu ?

Con Én chìa cuốn truyện « Chú gấu trắng » ra :

- Hồi sáng sớm này con tìm thấy trong thùng rác đó dì.

Đoan đã hiểu vì sao khi dì Bẩy ra ngoài thùng rác tìm cuốn truyện lại không thấy. Con Én đã nhặt được trước đó, đem giữ một chỗ rồi còn đâu.

Chị Hiền lật coi cuốn truyện. Thằng Báo chạy vòng ra sau lưng chị để coi chung. Con Én cũng vậy, đứng phía bên kia. Chị Hiền ngồi giữa hai đứa cháu, cười với chúng và hỏi :

- Sao, bây giờ còn cãi nhau nữa hết ? Dì cầm cuốn sách cho cả hai đứa coi... Chịu không ?

Con Én :

- Dạ chịu...

Thằng Báo :

- Hay là dì kể luôn truyện trong đó cho tụi con nghe đi dì.

- Phải đó, dì kể cho tụi con nghe đi dì... sách gì mà kỳ quá, con đọc hoài không ra chữ gì hết...

Chị Hiền cười với Én :

- Sách bằng tiếng Pháp đó, làm sao con Én đọc được mà đòi.

- Tiếng Tây đó phải không dì ?

- Ừ.

- Con ghét Tây lắm dì à... Cô giáo con dạy vậy đó. Họ ác lắm phải không dì ?

- Ủ. Thực dân nào mà hiền được...

- Vậy mà sao dì biết tiếng Tây ? Dì học tiếng Tây hả ?

- Ủ. Người Pháp thực dân tuy có ác thật nhưng mình học là học cái văn hóa của họ chứ đâu phải mình nô lệ họ. Mà thôi, để dì đọc sơ qua rồi dì dịch cho hai đứa nghe...

Con Ёn, thằng Báo ngồi im lặng đợi nghe. Đoan cũng muốn biết rõ câu chuyện « Chú gấu trắng » nên xích lại gần hơn cửa sổ để nghe cho rõ. Buổi trưa khá im lặng, cô bé có thể nghe rõ giọng kể của chị Hiền :

« Vào mùa đông, trong khi người ta tìm những nơi ấm áp để trú thì những con gấu trắng lại yêu thích tuyết băng. Chúng đùa giỡn, lội xuống nước bắt cá, chạy nhảy trên băng, chẳng biết lạnh là gì.

« Mùa Đông năm ấy, một chú gấu trắng con ra đời. Mẹ chú đặt tên cho chú là GLOUK. Chú sống với mẹ suốt mùa đông trong một cái hang bằng tuyết cho đến mùa xuân mới ra ngoài. Lúc này chú đã đủ lớn để theo mẹ đi đây đó, tập bơi lội, tập săn mồi...

« Một hôm, có một người thợ săn Esquimau xuất hiện... » »

Con Ёn hỏi :

- Người Êt ki mô là người gì vậy dì ?

- Đó là một giống dân chỉ sống ở vùng Bắc cực. Họ làm nhà bằng tuyết và sống quây quần từng làng nhỏ...

- Ngộ ghê...

- Để dì kể tiếp nhé...

« ... Một hôm, có một người thợ săn Esquimau xuất hiện. Ông ta gặp mẹ con GLOUK đang đùa giỡn. Gấu mẹ thấy ông ta thì biết nguy đến nơi, vội bảo GLOUK chạy trốn. Nhưng chú gấu trắng này chẳng biết sợ là gì cả, cứ đứng lì một chỗ. Người thợ săn đưa súng lên nhắm bắn gấu mẹ. Gấu mẹ không nỡ bỏ trốn một mình, chân chờ ở lại nên bị trúng đạn ngã gục trên tuyết... »

Thằng Báo chép miệng :

- Tội nghiệp gấu mẹ ghê...

Con Én :

- Gấu con ngu quá chừng đi, thấy thợ săn mà không chịu chạy.

Chị Hiền cười :

- Cũng chưa hẳn là GLOUK ngu đâu...

- Tại sao vậy dì ?

- Tại vì từ khi sinh ra đến lúc đó, nó có biết thợ săn là gì mà sợ...

- Nhưng gấu mẹ vẫn đáng tội nghiệp chứ dì ?

- Ủ, thì tội nghiệp...

« Khi thấy mẹ bị bắn ngã gục, GLOUK mới biết sợ, chú vội vàng bỏ chạy. Nhưng người thợ săn đã rút dây lasso ra, quăng bắt được chú.

« GLOUK được dẫn về làng Esquimau. Người thợ săn định bán chú cho sở thú thì đưa con trai của ông ta nghĩ ý muốn được nuôi GLOUK. Ông ta chiều con nên giao GLOUK cho thằng bé... » »

Đoan sung sướng thấy một thắc mắc của mình đã được giải đáp. Thì ra GLOUK được làm bạn với đứa con của người thợ săn là vì thế. Bên kia căn nhà gỗ, chị Hiền vẫn kể :

« Thằng bé có vẻ mến GLOUK lắm đi đâu nó cũng dắt chú theo. Một hôm, thằng bé được mẹ sai đi mua đồ tại một tiệm tạp hóa trong làng. Nó dẫn GLOUK theo cho vui. Lúc về, nó thấy GLOUK có vẻ vui lắm. Thế là những lần sau, nếu có việc đến tiệm tạp hóa nó đều cho GLOUK đi theo...

« Cho đến một hôm, người chủ tiệm tạp hóa vào kho

hàng kiểm đếm hàng hóa, ông ta phát giác ra rằng kho hàng của ông ta đã bị một kẻ trộm đột nhập lấy mất khá nhiều đồ ăn. Ông ta để ý rình và rồi, ông ta đã tóm cổ được chú chích... »

Chị Hiền ngừng kể, hỏi hai đứa cháu :

- Dì đó hai đứa biết kẻ trộm là ai ?

Con Én :

- Một người Ét ki mô chứ gì ?

Thằng Báo :

- Chắc thằng con người thợ săn ?

Chị Hiền cười, lắc đầu :

- Chú gấu trắng đó !

Con Én, Thằng Báo cũng ngạc nhiên :

- Chú gấu trắng lại đi ăn trộm à ?

- Để dì kể tiếp cho nghe...

« Hôm ấy, cũng như mọi khi. Lúc được người chủ nhỏ dẫn đến tiệm tạp hóa, trong lúc chủ mua đồ ở phía trước thì GLOUK lên ra sau, vào kho hàng qua ngõ cửa sổ để tìm cá, tôm trong những cái thùng lớn. Hôm

ấy, chú trông thấy một cái thùng lớn hơn hết, chú nghĩ bụng thế nào trong đó cũng có nhiều cá tươi, hẳn phải được một bữa khoái khẩu. Thế là chú mon men tới bên chiếc thùng. Chiếc thùng cao quá, chú phải leo lên một chiếc thùng khác rồi chồm vào... để rồi ụp một tiếng... chú bị lọt tuốt vào trong cái thùng... Bấy giờ chú mới biết đó là một cái thùng rỗng... »

Chị em con Én cùng cười. Thăng Báo :

- Đáng đời chú gấu trắng nhé !

- Tham thì thâm mà.

« ... Người chủ tiệm tạp hóa nghe tiếng động chỉ việc rọi đèn tìm kiếm một chút là thấy ngay chú gấu trắng đang ngồi trong cái thùng rỗng. Ông ta xách cổ chú ra phía trước cửa tiệm bắt thằng con trai người thợ săn chạy về gọi ba nó tới. Người thợ săn tới nơi và ông ta đành chịu bồi thường thiệt hại cho người chủ tiệm tạp hóa.

« Sau đó, ông ta nhất định bán GLOUK cho sở thú mặc những lời năn nỉ của thằng con. GLOUK được đưa vào sở thú và tại đây, GLOUK vui mừng vì gặp lại mẹ. Gấu mẹ kể cho GLOUK nghe những chuyện xảy ra cho mình sau khi bị trúng đạn. Thì ra gấu mẹ chỉ bị thương, được băng bó rồi được bán cho sở thú. Hai mẹ

con gặp lại nhau mừng mừng, tủi tủi nhưng sung sướng vô cùng... Từ đó, GLOUK và mẹ sống mãi bên nhau...»

Truyện hết, chị Hiền buông cuốn sách xuống. Con Én đón lấy. Thằng Báo không buồn đòi nữa, ngồi bó gối, mắt mơ màng như đang tưởng tượng ra cảnh hai mẹ con chú gấu trắng gặp lại nhau.

Con Én :

- Truyện hay quá dì nhỉ ?

- Hay nhất đoạn nào ?

- Đoạn hai mẹ con chú gấu trắng gặp nhau phải không dì ?

Chị Hiền :

- Và đoạn gấu mẹ không nỡ bỏ con, ở lại để bị bắn ngã nữa...

Con Én :

- Gấu mẹ thương con quá dì nhỉ ?

Giọng chị Hiền buồn buồn :

- Cha mẹ nào lại chẳng thương con... Hai đứa thấy không, dù phải sống trong cảnh cá chậu chim lồng, mẹ con gấu trắng vẫn vui như thường... Như thế không phải tình thương còn cần hơn cả sự tự do là gì...

Chị ngưng một chút rồi tiếp :

- Nghe chuyện này rồi hai đứa phải biết thương ba má nghe. Ba má nói gì, hai đứa đều phải nghe theo thì mới mong nên người được. Bao giờ cũng vậy, có cha có mẹ vẫn hơn...

Đoan thấy đôi mắt chị Hiền hơi đỏ lên. Có lẽ chị tủi thân khi nghĩ đến cảnh mồ côi của mình.

Chị Hiền nói đúng. Tình thương mới là một nhu cầu thiết yếu của con người. Nhưng có cha có mẹ vẫn hơn... Đoan nghĩ lại hoàn cảnh của mình. Ba má còn đó, cung chiều, lo lắng cho đầy đủ đó, sao cô bé vẫn buồn ? Ba má ơi ! Phải chi ba má biểu lộ tình thương bằng những lời nói, bằng những cử chỉ trìu mến thương yêu thay vì bằng những món quà đắt giá, những chùm nho thơm ngon, những cân táo ngọt bùi... ? Vâng, con chỉ cần xin ba má bấy nhiêu thôi... Nhưng làm sao cho ba má biết được bây giờ ?

Chương 7

Có tiếng dì Bảy mừng rỡ :

- Đoan ơi ! Thấy rồi.

Đoan nhìn vào phía cửa ra vào, hỏi dì Bảy :

- Gì đó dì Bảy ?

Dì Bảy bước vào, giơ cuốn truyện Chú gấu trắng ra trước mặt Đoan vừa hỏi vừa kể một mạch :

- Có đúng là cuốn này không Đoan ? Đoan biết không, dì Bảy phải năn nỉ hết nước miếng hai đứa con chị Hiếu mới chịu trả lại cho Đoan đó. Cuốn sách rơi vào giỏ rác đúng như dì Bảy đoán nhưng lúc dì Bảy đổ rác con Én trông thấy đã nhặt ngay... Ủa... mà sao Đoan không mừng ? Bộ không phải cuốn sách này hả ?

- Đúng là cuốn này rồi... nhưng bây giờ... con hết cần tới nó nữa rồi...

Dì Bảy :

- Sao lạ vậy ?

Đoan không muốn dài dòng, cô bé nảy ra một ý và hỏi dì Bảy ngay :

64 | Nguyễn Thái Hải

- Dì Bảy này, có phải chị em con Ёn trả cuốn sách cho con rồi, tụi nó tiếc lắm phải không ?

- Ồ... tụi nó tiếc lắm...

- Vậy thì con nhờ dì Bảy... đem trả cuốn sách lại cho tụi nó nghe dì Bảy...

- ... nhưng cuốn sách của Đoan mà ?

- Con không coi nữa.

- Đoan... Bộ Đoan giận dì Bảy đó hả ?

- Không...

- Hay là Đoan chê cuốn sách đã bị dơ ?

Sự lo lắng của dì Bảy làm Đoan cảm động nhưng cũng làm cô bé bực mình. Cô bé hơi sẵng giọng :

- Dì Bảy này kỳ không ? Con nhờ dì Bảy đem trả cuốn sách cho tụi nó thì dì Bảy cứ đem trả đi... Hỏi lời thôi hoài...

Dì Bảy rồi lên :

- Ồ... thì để dì Bảy đem trả...

Dì Bảy vừa quay đi thì Đoan gọi giật lại :

- Dì Bảy à.

- Gì đó Đoan ? Đoan đổi ý rồi phải không ?
- Không. Con định nhờ dì Bảy một việc nữa...
- Việc gì vậy Đoan ?

Đoan thở thở :

- Dì Bảy biết chị Hiền chứ ?
- Đoan hỏi lạ không ?
- Hồi nãy chị ấy dịch hết cuốn truyện Chú gấu trắng đó... Con ngồi bên cửa sổ, con nghe hết từ đầu đến đuôi...
- Ồ... rồi sao ? Đoan định nhờ dì Bảy chuyện gì ?
- Con... con muốn làm quen với chị ấy... Dì Bảy mời chị ấy lên đây chơi với con nghe...

Dì Bảy ngần ngừ :

- Dì Bảy hơi ngại một điều...
- Điều gì ?
- Biết ba má Đoan có bằng lòng không ?
- Ba má đi ăn tiệc còn chưa về mà... Với lại nếu có gì thì con chịu hết cho, dì Bảy đừng có sợ...

- ...

- Con ở đây có một mình, buồn ghê vậy đó... Bộ dì Bảy không muốn con vui hả ?

- Ờ... dì Bảy muốn chứ...

Dì Bảy tuy sợ bị ba má Đoan rầy, nhưng lại sợ cô bé buồn hơn, đành quay đi làm theo lời cô bé.

Một lúc sau, chị Hiền khép nép hiện ra nơi cửa ra vào. Chị bỏ dép đi chân không vào phòng Đoan. Dì Bảy kéo ghế cho chị Hiền ngồi rồi đi làm công chuyện. Chị Hiền hỏi Đoan :

- Cô Đoan cho gọi tôi ?

- Em mời chị lên đây có một chuyện định nói...

- Cô Đoan cứ dạy...

- Chị đừng gọi em như vậy nữa cơ...

- Tôi không dám...

- Bộ chị không sợ em giận sao ?

- Cô Đoan giận thì tôi chịu... Dù gì cô Đoan cũng là con của ông bà chủ, tôi đâu dám hỗn...

Đoan hơi bất bình :

- Chị cứ gọi em như vậy hoài thì... thì thôi vậy... em không có gì để nói với chị đâu...

Đoan tưởng câu nói lẫy của mình cho chị Hiền phải chịu thua. Ai ngờ chị Hiền liền đứng dậy :

- Nếu vậy thì xin phép cô Đoan cho tôi về...

Và chị dậm bước đi. Đoan tức quá, kêu to lên :

- Ai bảo chị về hồi nào mà chị về ?

Chị Hiền dừng lại. Dì Bảy cũng vừa trở lên. Đoan nói:

- Dì Bảy coi đó, chị ấy mới lên đây cái... đòi về liền rồi...

- Sao vậy ?

Chị Hiền phân bua :

- Tại vì cô ấy nói... không có chuyện gì để nói với tôi nữa... Tôi đành xin phép về chứ biết làm sao bây giờ ?

Dì Bảy bảo chị Hiền đứng đợi rồi đến bên Đoan hỏi cô bé đầu đuôi câu chuyện. Đoan kể cho dì Bảy nghe rồi kết luận :

- Đó, dì Bảy coi... con đâu có muốn là cô chủ mà chị ấy cứ kêu con cô Đoan... Cô Đoan...

Dì Bảy :

- Vậy Đoan để dì nói chị Hiền hiểu ý Đoan nhé ?

- Dì nói sao thì nói... con nhất định bắt chị ấy không được gọi con là cô chủ nữa...

Dì Bảy phì cười, chị Hiền cũng cười theo vì câu nói của Đoan. Cô ấy thật là rắc rối. Đã không muốn là cô chủ mà lại « bắt » người khác phải làm theo ý mình, chẳng khác nào một cô chủ chính cống !

Chị Hiền nghe dì Bảy nói Đoan mời lên chơi, chị có vẻ ngạc nhiên lắm. Gặp Đoan chị vẫn còn giữ sự ngạc nhiên đó, chị giữ ý không dám vượt khỏi quyền hạn của mình. Nhưng đến bây giờ, chị đã biết Đoan không phải như những con chủ nhà khác, kiêu kỳ với người dưới quyền. Trái lại, cô bé có vẻ dễ thương, hòa nhã lắm.

Không cần dì Bảy nói thêm gì nữa, chị tự động ngồi xuống bên Đoan. Chị nói với dì Bảy :

- Thôi dì Bảy à, cảm ơn dì lắm... Dì cứ mặc tôi được rồi...

Dì Bảy cười, trước khi đi còn nhấn với chị Hiền :

- Liệu ăn nói cho khéo đó nghe... Đừng có chọc giận Đoan nữa, « cô chủ » mà nổi nóng thì nguy đấy...

Chị Hiền vuốt nhẹ bím tóc của Đoan hỏi :

- Đoan à... Đoan còn giận... chị... không ?

Đoan quay nhìn chị Hiền, cô bé còn hơi giận chị một chút, nhưng bắt gặp nụ cười của chị, cô bé không giữ được nữa, cũng cười theo. Chị Hiền hỏi :

- Nào, Đoan muốn nói với chị điều gì nào ? Đoan cho chị biết đi...

Đoan nhỏ giọng :

- Hồi trưa này, em có nghe chị kể chuyện « Chú gấu trắng »...

- Thế ra lúc ấy Đoan thức à ?

- Em thức từ lúc chị em con Ăn cãi nhau...

- Vậy thì tại nó đáng ăn đòn lắm... Cãi nhau làm mất giấc ngủ của Đoan...

- Chị kể chuyện... dễ thương quá à...

- Đoan nịnh chị đây phải không ?

- Đâu có... Với lại chỉ giới nữa... Chị chỉ xem có một chút là hiểu hết truyện... Còn em, chị biết không, em dịch cả tối hôm qua mới được có... hai câu...

- Rồi Đoan gọi chị lên đây để... để khen chị đấy à ?

Đoan hơi cúi đầu. Cô bé suy nghĩ mãi không biết phải nói sao cho chị Hiền biết ý định của mình. Cô bé ấp úng :

- Em... em... thấy chị dễ mến quá...

- Sao nữa ?

- Em... em mới có ý định... em muốn nói là... em muốn làm quen với chị đó mà... chị chịu không ?

Chị Hiền à một tiếng. Thì ra cô bé muốn làm quen với chị.

Chị Hiền cười, bảo Đoan :

- Thì chị em mình đã quen nhau rồi còn gì...

Đoan tâm sự :

- Em ở đây có một mình, ba má đi suốt ngày, dì Bảy thì bận việc thỉnh thoảng mới vào chơi với em một chút... Buồn ghê vậy đó... Có chị, chắc em hết buồn...

- Đoan muốn chị lên đây để nói chuyện với Đoan phải không ?

- Dạ...

- Nhưng nói chuyện gì nào ?

- Chuyện gì cũng được...

Thế là hai chị em vui vẻ trò chuyện với nhau. Đoan đòi chị Hiền kể chuyện gia đình chị. Chị chiều cô bé, kể lại thật rõ ràng. Theo lời chị, ba má chị mất đi vào năm chị vừa lên đệ nhị cho nên chị đành bỏ học, bỏ thi. Nhưng năm nay chị đang sửa soạn để học lại mong thi đậu, kiếm một việc làm để khỏi ăn bám vào gia đình ông Tư nữa. Chị cũng kể cho Đoan nghe chuyện bán cơm tấm dưới tỉnh. Chuyện lúc chị mới xuống xe ở bến xe Sài Gòn, ngỡ ngàng và chóa mắt vì sự nhộn nhịp ở đây.

Có lẽ câu chuyện còn kéo dài chưa biết đến bao giờ nếu không có tiếng còi xe phía trước nhà. Chị Hiền bảo Đoan :

- Thôi Đoan nhé, để chị về bên kia kéo ba má Đoan thấy chị lên đây thì phiền lắm...

Đoan đã có chủ ý muốn cho ba má biết chuyện cô bé làm quen với chị Hiền để chị có thể dễ dàng lên với cô bé, Đoan giữ chị lại :

- Chị ở chơi với em một chút nữa đã nào.

Chị Hiền cố từ chối :

- Chị xin lỗi Đoan vậy... Chị còn phải phụ với chị Hiếu để làm cơm tối nữa chứ... Đoan cho chị hẹn lần khác nhé...

Nhưng ngay lúc ấy, ba má Đoan đã vào đến trước cửa phòng. Chị Hiền hơi lo sợ không biết lành dữ ra sao. Chị lên tiếng chào :

- Thưa ông bà mới về...

Đoan định đỡ lời chị, giới thiệu chị với ba má rồi nói cho ba má biết ý định của mình. Nhưng ba Đoan đã hỏi chị Hiền :

- Cô lên đây có việc gì vậy ?

Chị Hiền đáp ứng :

- Thưa ông chủ... cô Đoan cho gọi tôi...

Má Đoan hỏi cô bé :

- Con gọi cô ấy lên làm gì vậy ?

Đoan định nói rõ mọi việc thì má Đoan đã tiếp :

- Con hư lắm đó nghe Đoan ! Con phải để cô ấy lo cơm nước cho gia đình ông Tư chứ... Quấy rầy cô ấy làm gì ?

Chị Hiền đã hiểu ý của má Đoan. Bà nói vậy có ý không bằng lòng về sự có mặt của chị. Cho nên, chị thưa :

- Tôi thành thật xin lỗi ông bà về việc tôi lên đây mà không có phép của ông bà... Bây giờ xin phép ông bà cho tôi trở về...

Má Đoan :

- Không, chúng tôi đâu dám bắt lỗi cô... Cô cứ về...

Chị Hiền đi rồi, má Đoan đến bên cô bé và nói :

- Con gọi cô ấy lên đây làm gì vậy ? Lần sau thì đừng làm thế nữa nhé... Ba má không có nhà, con lại phải nằm một chỗ, một mình đi Bảy trông coi nhà cửa sao xuê. Mình phải đề phòng chứ con... Làm sao tin được người lạ...

Đoan muốn nói cho má biết những ý nghĩ của cô bé về chị Hiền nhưng lại sợ má cô bé hiểu lầm, cô bé đành nín thinh. Lại nữa, cô bé buồn quá... Không tìm được an ủi nơi ba má, cô bé tìm an ủi nơi chị Hiền mà cũng không được nữa...

Ba Đoan :

- Đoan này, Hương Lê nó nhắn là sáng mai, nó và mấy đứa nữa đến thăm con đó... Sáng mai, chúng nó

nghỉ giờ đầu.

Đoan hỏi ba :

- Ba gặp Hương Lê ở đâu vậy ba ?

- Ở bữa tiệc. Nó đi với ba má nó. Không có con, ai cũng hỏi thăm con đó...

Má Đoan :

- Con nằm nghỉ nhé, để ba má đi thay đồ một chút... Chút nữa má trở lại với con, má sẽ nói nhiều về việc cô Hiền... Nghe con ?

Ba má Đoan đi rồi. Cô bé buông người nằm xuống. Trời hoàng hôn hơi tối. Cô bé chẳng buồn mở đèn, nằm im nhắm mắt lại. Cô bé nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra... Cô bé thấy tội nghiệp chị Hiền quá. Không biết chị nghĩ sao về ba má cô bé ?

Dường như dì Bảy vừa vào phòng, dì kêu lên :

- Sao Đoan để phòng tối thế này, bật đèn lên đi chứ ?

Đoan lười biếng ngồi dậy. Cô bé nghĩ đến Hương Lê và các bạn khác để cố quên đi chuyện vừa xảy ra...

Chương 8

Túy Đoan kể xong chuyện « Chú gấu trắng », bọn Hương Lê đua nhau góp ý kiến :

- Truyện cũng « được » đấy chứ !
- Đáng được mười hai điểm, vào bán kết !
- Chú gấu trắng coi vậy mà tham ăn chẳng thua gì... con Liễu.

Cô bé Liễu đáp lễ bạn :

- Chứ còn mày thì sao ? Mày khảnh ăn lắm đấy.

Cô bé Hương Lê hỏi Đoan :

- Mày dịch được hết truyện phải không Đoan ?

Đoan lắc đầu :

- Mày làm như tao là « sếp » Pháp văn ấy. Mày biết ai dịch không ? Ở đó, tao đồ ba đứa mày đó.

Cô bé Liễu :

- Ba mày.
- Ba tao ở văn phòng tối ngày thì làm gì có chuyện đó.

Cô bé Nhi :

- Thì nhất định là má mày rồi. Đúng không ?

- Cũng không.

Nhi chu môi :

- Chứ không lẽ dì Bảy dịch cho mày hả ? Dịch cái gì mà « Lúc lược xong lẫn »...

Cả bọn cùng cười. Đoan làm mặt nghiêm trở lại :

- Không phải dì Bảy nốt.

Cô bé Hương Lê :

- Mày nói khó tin quá... Ba mày cũng không, má mày cũng không, dì Bảy cũng không nốt... Vậy thì chẳng lẽ... chú gấu trắng ở trong sách hiện ra dịch cho mày nghe ? À mà thôi... Tao nhớ ra rồi... Bác sĩ ! Đúng không nào ?

Đoan lại lắc đầu làm cô bé Hương Lê đang tươi nét mặt, xì hắt xuống. Các cô bé tranh nhau hỏi Đoan :

- Vậy chứ ai dịch cho mày nghe truyện này ?

- Người ấy là ai ?

Cô bé Liễu bắt chước điệu nhạc của một bài ca quen thuộc, chỉ tay vào ngực mình mà hát :

- Người ấy là... tui... ui... ui...

Cô bé Nhi cầu tay cô bé một cái, vừa nói :

- Con quỷ này, để Túy Đoan nó nói cho nghe...

Cô bé Liễu bị đau, chữ tui kéo dài trở thành chữ... ui da thật gọn.

Túy Đoan chỉ qua phía bên kia cửa sổ :

- Đố tui mà biết ai ở đó ?

- Dì Bảy chứ ai.

- Tao muốn nói là hiện giờ kìa.

- Thì... gia đình ông Tư.

Cô bé Nhi nhanh nhẩu :

- Vậy ra ông Tư dịch truyện « Chú gấu trắng » à ?

Cô bé Liễu :

- Nhanh nhẩu đoảng ! Ông Tư bị mù thì làm sao đọc sách được mà dịch...

- Ờ há.

Túy Đoan :

78 | Nguyễn Thái Hải

- Ông Tư có một người con dâu, một người con trai và hai đứa cháu...

- Anh con trai của ông Tư phải không ?

- Không.

Cô bé Hương Lê chắc lười :

- Con nhỏ này hôm nay lạ ghê... Gì cũng không phải...

Túy Đoan :

- Chị Hiền đó.

- Chị Hiền nào ?

- Chị ấy là cháu gọi ông Tư là chú đó.

Cô bé Liễu :

- Có phải chị Hiền con bác Lành, cháu ông Thật, chít ông Thà đó không ?

Cô bé Nhi ra tay bịt miệng cô bé Liễu lại :

- Mà thì chỉ được cái bộ nói xạo không ai bằng...

Rồi cô bé hỏi Đoan :

- Chị Hiền có hiền không mà ?

Cô bé Hương Lê :

- Chị Hiền có đẹp không ?

Cô bé Liễu :

- Có dễ thương và ưa ăn quà vặt như tụi mình không ?

Đoan khoe :

- Dễ thương lắm... tụi mày muốn làm quen với chị ấy không ?

Cả bọn nhao nhao lên :

- Muốn chứ.

- Mà có điều kiện gì không ?

Đoan cắn môi suy nghĩ vài giây. Cô bé nói :

- Chỉ có một điều kiện thôi.

- Điều kiện gì ?

- Thương công giới thiệu của tao một gói ô mai...

- Rồi chịu liền.

- ... và một thỏi chocolat dừa nữa.

- Chịu luôn.

- Vậy thì đợi tao một chút nghe.

Đoan bấm chuông gọi dì Bảy. Dì Bảy chạy lên, cô bé nhờ dì mời chị Hiền lên. Dì Bảy nói :

- Chắc chị Hiền không lên đâu Đoan à... Lần trước đó... Đoan quên rồi sao ?

- Nhưng hôm nay ba má đâu có nhà...

- Thì hôm trước cũng vậy.

- Nhưng mà con nhờ thì dì Bảy cứ đi đi mà...

Dì Bảy còn chần chờ. Đoan hối thúc :

- Dì Bảy cứ đi đi mà...

- ...

- Dì Bảy...

Giọng của Đoan hơi run run. Chùng như cô bé giận. Tức nữa. Thế là dì Bảy phải ra đi.

Để rồi một lúc sau dì Bảy lại có một mình, thất vọng bảo Đoan :

- Dì đã nói mà, chị Hiền nhờ dì xin lỗi Đoan đó... chị ấy không dám lên...

Cô bé Hương Lê hỏi Đoan :

- Sao vậy mày ?

Đoan không đáp lời bạn mà hỏi gì Bảy :

- Chị ấy có nói gì thêm không dì Bảy ?

- Chị ấy nói chị ấy sợ ba má Đoan buồn...

- Sao chị ấy không sợ con buồn ?

- Dì... dì Bảy làm sao biết được...

Cô bé Liễu :

- Hay là để tụi tao xuống làm quen với chị ấy nghe Đoan ?

- Rồi tụi mày bỏ tao ở đây một mình sao ?

- Tụi tao đi một chút thôi.

Cô bé Hương Lê :

- Hay là... thôi đi tụi mày... Khỏi làm quen nữa... Ở đây chơi với Túy Đoan...

Cô bé Nhi tán đồng :

- Phải đấy... Tao có đem ít trái mận, tụi mình bày cỗ ăn luôn cho vui...

Nhưng Đoan bỗng muốn được yên lặng một mình.
Cô bé nói :

- Tụi mày xuống làm quen với chị Hiền đi... Để tao ở lại một mình cũng được...

Cô bé Liễu sợ bạn buồn :

- Mày giận tao đó hả Đoan ?

- Không tao không giận ai hết... Tụi mày cứ đi đi...

Cả bọn còn chần chừ. Đoan bảo dì Bảy :

- Dì Bảy đưa tụi bạn con xuống làm quen với chị Hiền nghe dì Bảy...

- Rồi Đoan ở lại... một mình ?

Cô bé bỗng nổi nóng :

- Chứ không ở lại một mình thì đi đâu bây giờ ? Dì Bảy đưa tụi nó đi đi...

Dì Bảy thấy cô chủ nổi nóng, hoảng hốt nắm tay bọn Hương Lê kéo đi. Cô bé Nhi còn cố nói lại :

- Chút nữa trở lại mày phải ăn mặn với tụi tao đó nghe... mặn ngon lắm...

Tất cả đã đi rồi, Doan thấy tâm hồn nhẹ nhàng được đôi chút. Nhưng rồi ngay sau đó, khi những ý nghĩ trở lại, cô bé không còn giữ bình tĩnh được nữa, cô bé ôm mặt tẩm tức khóc. Cô bé oán trách ba má mình vô kể. Cô bé thấy mình bị ngăn cản cả ý định tìm những tình thương vay mượn nữa.

Bên kia cửa sổ có những tiếng cười nói huyền thuyên. Doan áp mặt vào lòng gối, cô bé không muốn nghe, muốn thấy gì nữa...

Chương 9

Sau giấc ngủ trưa, Túy Đoan tỉnh dậy với những hình ảnh tiếp nối giấc mơ thật đẹp của cô bé. Cô bé đã mơ thấy mình được ngồi chuyện trò với chị Hiền lâu thật lâu. Chị Hiền đã chải tóc cho cô bé, kết bím cho cô bé, cột nơ cho cô bé rồi cuối cùng hơi ngả người về phía sau mà khen : « Đoan xinh quá ». Cô bé đã mỉm cười và khen lại chị : « Chị Hiền cũng dễ thương lắm ». Rồi hai chị em cùng cười vui vẻ. Chị Hiền còn kể chuyện cổ tích cho cô bé nghe, dịch nốt mấy cuốn truyện còn lại như truyện : « Chú cọp con », « Chú gấu nâu »... để cô bé có thể kể lại cho các bạn nghe... Và một hình ảnh đẹp cuối cùng nữa, là cô bé cũng kể lại chuyện : « Chú cọp con », « Chú gấu nâu » cho ba má cô bé nghe nữa. Ba má cô bé nghe xong đã khen chị Hiền nhiều thật nhiều...

Đoan nhìn về phía cửa sổ và cô bé bắt gặp một bóng người thấp thoáng phía bên kia, sau tấm voan xanh. Đoan ngồi nhồm dậy định lên tiếng hỏi thì người này, có lẽ cũng đã nhận thấy Đoan tỉnh dậy, đưa tay vén tấm màn voan lên. Đoan lên lên mừng rỡ :

- Chị Hiền !

Rồi cô bé xê dịch lại bên cửa sổ, cột tám voan lại. Chị Hiền cười với cô bé rồi hỏi :

- Đoan vừa thức dậy phải không ?

Đoan gật đầu khẽ, cô bé hỏi lại chị Hiền :

- Sao hồi sáng chị Hiền không chịu lên chơi với em ?

Chị Hiền :

- Chị đứng đây đợi Đoan nãy giờ chính vì chuyện ấy đó. Đoan tha lỗi cho chị nhé...

- Chị nói cho em biết đi, tại sao chị không lên chơi với em ?

Chị Hiền ngập ngừng :

- Chị biết là... ba má Đoan không bằng lòng...

- Nhưng sáng nay ba má em đâu có nhà mà chị sợ...

- Biết đâu chừng ba má Đoan về thành linh như hôm trước. Vả lại, chị thấy chị có lên cũng chẳng ích gì nữa...

- Sao vậy chị ?

- Chị... chị không biết có nên nói cho Đoan biết điều này hay không nữa...

- Chị cứ nói đi...

- Nhưng Đoan phải hứa với chị là Đoan sẽ giữ kín điều này cơ.

- Vâng, em hứa.

- Sáng nay đó Đoan, trước khi đi làm, ba Đoan có đến gặp chú Tư chị...

Đoan lo sợ :

- Ba em kể ông Tư biết chuyện chị lên gặp em hả ?

- Không, ba Đoan không nói chuyện đó mà ông nói một chuyện khác...

- Sao chị ?

- Ba Đoan hỏi chú Tư chị rằng... có được tin tức gì về anh Hiếu chưa ?

- Để làm gì vậy chị ?

- Đoan để chị kể tiếp đã... Sau đó, ba Đoan hỏi thăm về nhà cửa của chú Tư chị dưới tỉnh ra sao ? Gia đình lên đây hết liệu có sợ mất mát đồ đạc gì không ?

Đoan bênh vực cho ba :

- Chắc ba hỏi thăm cho biết...

Chị Hiền lắc đầu :

- Đoan còn nhỏ quá nên Đoan tưởng chuyện gì cũng tốt đẹp cả. Với người lớn, nhiều khi không ưa nhau nhưng họ vẫn niềm nở ngoài mặt, gặp nhau vẫn tay bắt mặt mừng... Những lời thăm hỏi của ba Đoan thì đúng là... những lời thăm hỏi đó... Nhưng chú Tư chị đã hiểu ý ông...

- Là sao chị ?

- Đoan xem, gia đình chú Tư chị và chị đến đây ở đã được ba ngày rồi...

- Mới có ba ngày...

- Với Đoan thì ba ngày trời chẳng là bao. Nhưng với chú Tư chị thì ba ngày đó thật quan trọng... Ba ngày đã là khá lâu rồi...

- ...

- Trước khi quyết định đến xin ở trọ nhà Đoan, chú Tư chị đã suy đi tính lại rất kỹ. Chú cân nhắc cái lợi, cái hại khi xin được ở trọ nhà Đoan. Đoan biết đó, anh Hiếu viết thư về nhắn chị ấy đem con lên chơi, chú Tư cũng muốn đi theo, rồi đến em Lý cũng muốn biết Sài Gòn nữa... Mà gia đình chú Tư chị đi, chẳng lẽ bắt chị ở nhà trông nhà ? Lên đây, ai cũng đinh ninh là sẽ gặp

được anh Hiếu ngay nên chỉ đem vừa đủ tiền tiêu, thêm chút ít làm quà cho anh Hiếu. Chẳng ngờ không gặp được anh ấy. Về thì tiếc, nhưng ở lại đề đợi thì cũng khổ... Biết ăn đâu ? Ở đâu ? Cực chẳng đã chú Tư chị mới phải đến đây nhờ vả ba má Đoan... Hôm nay là vừa ba ngày rồi mà vẫn không có một tin tức gì của anh Hiếu cả... Chú Tư chị thấy làm phiền ba má Đoan như thế cũng đã hơi nhiều, cho nên, chú Tư chị vừa quyết định... Sáng mai, gia đình chú Tư chị và chị sẽ về dưới tỉnh...

- Mai này ?

- Ủ... Sáng mai chị phải từ giã Đoan... Và biết đâu chừng chị em mình không còn gặp lại nhau nữa...

Đoan nghe chị Hiền cho biết ngày mai chị sẽ rời khỏi nơi đây mà tưởng chừng vừa nghe một tin trọng đại. Cô bé vẫn biết rằng sẽ có ngày gia đình ông Tư phải về tỉnh, nhưng không bao giờ cô bé ngờ rằng ngày đó lại là ngày mai.

Đoan sực nghĩ một điều, cô bé hỏi chị Hiền :

- Lúc này chị có nói là ông Tư đã hết tiền để tiêu phải không chị ?

- Ủ... Nhưng Đoan hỏi làm gì ?

- Sao... sao ông Tư không hỏi mượn ba má em ?

Chị Hiền cười :

- Đuan thật ngây thơ quá... Đến xin ở trọ trong gia đình Đuan đã là một điều chú Tư chị cố tránh mà không được thì nói gì đến chuyện hỏi mượn tiền ba má Đuan ?

- Vậy là nhất định ngày mai... ?

Chị Hiền nhìn Đuan ái ngại. Không hiểu tại sao chị chỉ mới nói chuyện với Đuan một lần mà đã có nhiều cảm tình với cô bé rồi. Có lẽ chị thấy hoàn cảnh của Đuan cũng gần với hoàn cảnh của mình. Cô bé có ba má, có đầy đủ tất cả mọi tiện nghi nhưng thiếu sự chăm sóc, thương yêu, cảm thông của ba má. Cô bé thấy cô đơn và chỉ muốn tìm người tâm sự. Cô bé đã chọn chị...

Chừng như Đuan buồn. Cô bé nghĩ đến ngày mai này, bên kia cửa sổ sẽ trở lại khung cảnh trước kia, với dì Bảy ở một mình. Bầu không gian quanh đây sẽ không còn vui vẻ, rộn ràng với tiếng cười đùa của chị em con Én, giọng nghen ngao của anh Lý với mấy câu vọng cổ, và nhất là chị Hiền với bao cảm tình mà cô bé dành cho.

Chị Hiền thấy Đuan im lặng, biết là cô bé buồn, tìm cách làm cho cô bé vui... Chị hỏi :

- Đuan này... Đuan có rảnh không ?

Câu hỏi thật thừa nhưng chị cố ý hỏi để Đoan chú ý, bắt bẻ rồi từ đó, chị có thể gợi sang chuyện khác, vui hơn. Quả nhiên, Đoan mỉm cười nói chị :

- Chị coi cái chân em như thế này, không rảnh sao được.

- Vậy thì Đoan cho chị được đứng đây nói chuyện với Đoan nhé...

- Từ nãy đến giờ bộ không phải là chị... nói chuyện đó sao ?

- Ủ, thì nói chuyện... nhưng bây giờ chuyện khác...

- Chuyện gì chị ?

- Chuyện... chuyện ba cô bạn của Đoan chẳng hạn... chuyện ở lớp Đoan chẳng hạn...

- Chuyện của chị nữa cơ...

- Ủ, thì chuyện của chị nữa...

Hai chị em quên dần những điều không vừa ý, hàn huyên, tâm sự với nhau đủ chuyện. Lúc này, với Đoan, và cả với chị Hiền, cái cửa sổ không còn là một ngăn cách nữa. Hai chị em thấy gần nhau hơn lúc nào hết. Câu chuyện tưởng chừng sẽ kéo dài đến chiều... Nếu không có tiếng hỏi :

- Nói chuyện gì vậy con ?

Đoan giật mình nhìn về phía cửa phòng trong lúc chị Hiền cũng biến sắc mặt. Má Đoan đến bên giường Đoan, ngồi xuống cạnh cô bé rồi đưa mắt nhìn chị Hiền dò hỏi. Đoan ấp úng :

- Má về hồi nào mà con không hay... Con... con nhờ chị Hiền dịch dùm cuốn truyện đó má...

- Truyện gì ?

- Truyện... truyện... chú cọp con...

- Thế à ? Hay không con ?

- ... Dạ... hay.

- Rồi con đã cảm ơn chị Hiền chưa ?

Chị Hiền hiểu ý má Đoan, chị nhìn bà, cúi đầu chào rồi xin phép về bên căn nhà gỗ.

Đợi chị đi khuất rồi, má Đoan mới bảo cô bé :

- Sao con không nghe lời ba má vậy ?

- Con...

- Má không muốn thấy cô ấy lân la đến gần phòng con...

Đoan chột bậm môi :

- Má... sao má ác vậy ?

Lời trách của cô bé làm má cô bé hơi ngạc nhiên. Bà lấp bắp :

- Con... con nói gì ? Con trách má ác phải không ?

Đoan trót lỗ lời, cô bé dù không bằng lòng với cách đối xử của má với chị Hiền nhưng vẫn kính nể má. Cô bé lúng búng :

- Con xin lỗi má... thật ra... con không có ý trách phiền gì má... nhưng con thấy tội nghiệp cho chị Hiền... Mai này, chị ấy đã về dưới tỉnh rồi...

- Con nói sao ?

- Chị ấy vừa cho con biết ngày mai, gia đình ông Tư sẽ về tỉnh...

Má Đoan thở nhẹ, chừng như đó là tiếng thở phào nhẹ nhõm. Bà nói :

- Họ về dưới mà chưa gặp được anh Hiếu thì cũng đáng tội nghiệp đó, mất công bỗng bế nhau lên đây... Nhưng họ đi rồi thì ba má đỡ lo... Con biết không, họ ở đây ngày nào, ba má lo ngày ấy... Thời buổi này biết tin ai được...

Nói xong, má Đoan lập lại câu nói cuối với giọng buồn buồn :

- Thời buổi này biết tin ai được...

Đoan nghĩ là má cô bé vừa gặp chuyện gì không vừa ý. Cô bé hỏi :

- Má có chuyện gì buồn phải không má ?

- Ô... không... có gì đâu...

- Má có về với ba không mà sao con không nghe tiếng xe ?

- Không con, ba còn ở lại văn phòng...

- Sao má lại về một mình ?

- ... Ờ thì... thì tại công việc đăng văn phòng không cần má nữa...

- ... Má giận ba phải không ?

Má Đoan cười :

- Nghĩ bậy đi nào... Ba làm gì mà má giận ?

- Chứ sao má không đợi ba cùng về ?

- Thì má đã bảo là công việc đăng văn phòng không cần tới má nữa nên má về trước... Với lại... má muốn về

chơi với con...

Má muốn về chơi với con... Đoan hơi tròn mắt nhìn má. Má cô bé vừa nói đó sao ? Má muốn về chơi với con... Như thế có nghĩa là má cô bé vẫn còn nghĩ đến cô bé, vẫn còn nhớ đến cô bé, sợ cô bé ở nhà một mình nên buồn...

Đoàn vừa ngạc nhiên vừa sung sướng... Có phải đã đến lúc má cô bé hiểu rằng cô bé cần những an ủi, thương mến của mẹ cha hơn là những món quà tặng, những món đồ chơi, những món ăn ngon... ?

Má Đoan :

- Con vừa nói với má là con nhờ cô Hiền dịch truyện « Chú cọp con » gì đó phải không ? Con kể lại cho má nghe đi...

Đoan ôm lấy tay má :

- Má muốn nghe con kể chuyện thật hả má ?

Má cô bé :

- Sao lại không thật... Ồ mà sao con lại hỏi má như thế ?

Đoan cười. Cô bé không biết trả lời sao mà cũng chẳng cần trả lời nữa. Vào những giây phút này, còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện cô bé đang cảm thấy sung sướng và đầy đủ nữa.

Chương 10

Nhưng đến hôm sau thì Túy Đoan mới hiểu. Sự sung sướng của cô bé hôm trước chỉ là một sự sung sướng giả tạo, chỉ còn là một an ủi cho cô bé cô đơn.

Dì Bảy cho Đoan biết hết. Chiều hôm qua, má Đoan giận ba Đoan thật. Người bạn gặp ba má Đoan trong lần đi chơi biển mời ba má Đoan hùn hạp trong một vụ thầu. Nhưng mới đây, nhận thấy có thể lỗ lã, người ấy rút lui trước để lại ba má Đoan với công việc đang tiến hành nửa chừng. Ba má Đoan đã bàn tính với nhau cách giải quyết nhưng ông bà bất đồng ý kiến. Kết cuộc là má Đoan bỏ về trước. Bà giận chồng nên tìm an ủi nơi con. Đoan những tưởng má thương mình, an ủi mình chứ có ngờ đâu chính cô bé đã đóng vai trò của người an ủi. Và người tìm quên lại là má cô bé.

Tối hôm qua, ba má Đoan đã cãi nhau cũng vì vụ đó. Dì Bảy can ngăn, ông Tư can ngăn đều vô ích. Sáng nay, ba Đoan đến văn phòng có một mình. Má Đoan ở nhà, tiền gia đình ông Tư rồi trở lại phòng riêng.

Đoan ngồi đây, sát bên cửa sổ. Cô bé nhìn qua phía căn nhà gỗ. Bên đó thật im lặng. Ông Tư đã đi rồi. Chị Hiếu đã đi rồi. Chị Hiền đã đi rồi. Anh Lý hết còn ở đó để ngêu ngao mấy câu vọng cổ. Chị em con Én hết

còn ở đó để ngắt bông búp, ngắt cỏ, xé lá chuối chơi đồ hàng. Họ đã đi hết. Ba ngày qua, gia đình ông Tư đến như một cơn mưa, reo vui cho những ngày nắng hạ để rồi hôm nay cơn mưa kéo nhau về một miền xa xôi khác, bỏ lại mảnh đất cằn trơ trọi buồn thiu. Họ đã đi hết. Để bao ưu tư kéo lại bao quanh hồn Đoan.

Cô bé mười hai bây giờ mới thật sự ưu tư. Cô bé nghĩ đến ba má và lúc này, tự dưng cô bé nhớ thật rõ sự đối xử của ba má với cô bé. Cô bé công nhận tình thương con của ba má - có một mình cô bé là con, ba má cô bé không thương sao được - Nhưng cô bé cũng hiểu rằng cha mẹ mình vì công việc, vì muốn làm giàu, đã bỏ rơi cô bé. Họ đã làm một việc mâu thuẫn. Vì thương con, muốn con có một đảm bảo chắc chắn về vật chất mà làm con buồn vì cảm thấy thiếu thốn tình thương.

... Ước ao sao có một bà tiên nhân ái, lấy đũa thần biến dì Bảy trong những cử chỉ chăm sóc cô bé, những sự chiều chuộng nâng niu cô bé thành má cô bé. Biến dì Bảy thành ba cô bé để ba cô bé hỏi han cô bé về việc học, khen số điểm mười tám và an ủi số điểm mười một, mười hai...

... Và ước chi có chị Hiền bên cạnh cô bé lúc này. Chị chẳng có gì hết. Một lần dịch cuốn truyện « Chú gấu trắng »... Những lời nói dịu dàng, cảm thông... Những cử chỉ âu yếm, thân mật... Chỉ với bấy nhiêu đó, cô bé đủ thấy tin tưởng và sung sướng...

Còn hơn một tuần lễ nữa. Đoan phải nằm trên giường bệnh. Hơn một tuần lễ nữa, cái chân trái còn bị bó bột cứng ngắc. Nếu bây giờ bó băng bột đó biến mất để cô bé có thể chạy nhảy... May ra những phút vui chơi có thể làm cho cô bé vui bớt nỗi buồn đã lắng đọng thật rõ nơi ánh mắt hồn nhiên ngày nào...

Chương 11

Rồi cũng qua đi những ngày dài đằng đằng...

Túy Đoan đã hoàn toàn bình phục. Cô bé đã chạy nhảy tung tăng, đã cười nói vui vẻ, đã có thể xuống bếp đòi làm bếp chung với dì Bảy, có thể cùng dì Bảy đi dạo trong vườn, đuổi bắt những cánh bướm đủ màu bay lượn...

Nhưng nét hồn nhiên thì không còn trọn vẹn nơi Đoan nữa. Quãng thời gian nằm trên giường bệnh đã biến đổi cô bé mười hai nhí nhảnh, ngây thơ thành một cô bé có đôi mắt rung buồn và cái nhìn thật sâu vào khoảng không vô tận.

Ba má Đoan đã làm lành với nhau và công việc cũng vừa giải quyết xong. Vụ thầu tướng bị lỗi, nhờ sự khéo léo xoay trở của ba Đoan đã kéo về đủ vốn. Và hôm nay, ba má cô bé mở một bữa tiệc để khoản đãi bạn bè, vừa mừng cho ông bà thoát qua một vụ làm ăn khó khăn, vừa để mừng Túy Đoan lành bệnh.

Đoan xin phép ba má được một bàn riêng để đãi bạn bè. Và đích thân cô bé sẽ đi mời các bạn.

Từ sáng sớm, Đoan đã đến nhà cô bé Liễu, cô bé Nhi, cô bé Cẩm, cô bé Tuyên... Và bây giờ, trạm chốt là nhà cô bé Hương Lê.

Đoan nhấn chuông gọi cổng rồi đứng đợi. Nắng đã lên cao và chiếc đồng hồ nhỏ xíu trên tay cô bé đã chỉ mười giờ. Cô bé nhìn về phía cuối đường, nơi tọa lạc nhà cô bé. Có lẽ giờ này ba má cô bé và dì Bảy đã bày biện bàn ghế xong xuôi. Mười một giờ nhà hàng sẽ đem bánh ngọt đến, rồi mười hai giờ dì Bảy làm xong đồ mặn. Hẳn hôm nay dì Bảy phải làm nhiều món đặc biệt...

Có tiếng gọi thật quen :

- Đoan đó phải không ?

Đoan quay lại, nhìn vào cổng nhà Hương Lê. Cô bé ngạc nhiên kêu lên :

- Chị Hiền !

Người ra mở cổng cho Túy Đoan đúng là chị Hiền, Chị vẫn mặc bộ bà ba như khi còn ở nhà Đoan, mái tóc vẫn bới gọn gàng và nụ cười quen thuộc vẫn đậu trên môi. Nhưng tay chị hơi dính bẩn, đôi má chị hơi ửng hồng, vài giọt mồ hôi lăn dài trên trán chị. Dường như chị đang làm gì đó...

Chị Hiền kéo Đoan vào trong cổng rồi vừa khóa cổng lại, vừa hỏi cô bé :

- Sao ? Đoan đã khỏi hẳn rồi à ? Đoan đến tìm Hương Lê phải không ?

Đoan đáp :

- Vâng...

Rồi cô bé hỏi ngay :

- Sao chị lại ở nhà Hương Lê ? Còn gia đình ông Tư đâu ?

Chị Hiền :

- Gia đình chú Tư cũng ở cả trong này...

Rồi chị kéo Đoan ra tấm băng đá gần đây, kể cho Đoan nghe mọi chuyện.

Số là hôm rời khỏi nhà Đoan, ông Tư chưa muốn về vội, bảo chị Hiếu đưa lên hậu cứ của anh Hiếu để hỏi thăm lần cuối xem sao. May làm sao, mọi người đến nơi thì vừa nhận được tin anh Hiếu đã trở về nhưng anh bị thương, phải nằm điều trị trong Y viện. Thế là tất cả đón xe đến Y viện để thăm anh. Cha con chồng vợ, anh em gặp nhau mừng mừng tủi tủi kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong khi vắng mặt nhau. Sau đó, ông Tư mới tính đến chuyện ở hay về dưới tỉnh. Mọi người bàn tính và cuối cùng quyết định ở lại trên này cho tới khi anh Hiếu lành bệnh, được xuất viện nghỉ

phép, sẽ cùng về tỉnh luôn. Một điều hơi nan giải là tiền tiêu dùng trong những ngày ở lại cùng nơi ăn chốn ở cho mọi người được đưa ra. Chị Hiền bàn chị sẽ về tỉnh một mình để lấy tiền đem lên và được mọi người đồng ý. Nhưng khi đi ngang nhà Hương Lê (lúc đó, chưa ai biết là nhà của cô bé cả), thấy có tấm bảng đề « Cần người làm » anh Lý nói cho ông Tư biết và ông nảy ra ý định vào xin việc thử. Chẳng ngờ họ gặp may. Chị Hiền nhận ra Hương Lê. Cô bé giới thiệu chị và gia đình ông Tư với ba má. Nghe kể lại hoàn cảnh của ông Tư, ba má Hương Lê xúc động, ngỏ ý muốn giúp đỡ. Họ cho gia đình ông Tư trú tạm trong những ngày ở lại hầu yên tâm thăm nom săn sóc cho anh Hiếu. Họ cũng sẵn sàng cho ông Tư mượn tiền để chi dùng nhưng ông Tư từ chối. Sau đó, chị Hiếu và chị Hiền đã trở về tỉnh để lấy tiền lên. Mọi người ở đây đã được hơn một tuần. Anh Hiếu cũng đã gần bình phục, mai một sẽ được xuất viện và sau đó, được cái phép mười lăm ngày.

Sáng nay, ba má Hương Lê có dọn dẹp lại ít đồ đạc trong nhà. Chị Hiền và anh Lý giúp ông bà một tay. Đang làm thì nghe tiếng chuông gọi cổng, Hương Lê nhờ chị Hiền ra xem ai và rồi chị gặp Đoan.

Chị Hiền kể xong mọi chuyện thì Hương Lê cũng vừa ra tới. Cô bé cũng đang làm gì đó thì phải, mặt mũi lấm lem và tay chân thì đầy bụi. Hương Lê chạy lại

mừng Đoan :

- Đoan ! Mày khỏi hẳn rồi hả ?

Đoan kể :

- Chứ không khỏi thì làm sao tao đi được tới nhà con Liễu, con Nhi, con Cẩm, con Tuyên rồi tới đây nữa... Mày coi họ chữa hay ghê không, chân tao vẫn còn nguyên vẹn như xưa...

Vừa nói, cô bé vừa đứng lên, hơi kiễng chân cho bạn ngắm. Hôm nay Đoan mặc đầm màu thiên thanh, đi giày trắng và mang vớ nâu nhạt. Hai cái bím tóc cột bằng hai cái nơ mới màu huyết dụ thật đẹp.

Cô bé Hương Lê khen :

- Mày xinh lắm đó.

Chị Hiền thêm :

- Và dễ thương nữa chứ...

Đoan vui vẻ :

- Chứ ai như chị Hiền với mày ấy... Người gì mà lắm toàn bụi bẩn...

Hương Lê :

- Nhà tao dọn đồ mà...

- Có lâu không ?

- Cũng gần xong rồi... Mà mày hỏi để làm gì vậy ?

- Mày biết tao sang đây làm gì không ?

- Làm gì ?

- Mày không biết gì à ? Tao tưởng ba má tao có mời ba má mày rồi chứ...

- À... cái vụ bữa tiệc trưa nay phải không ? Tao có nghe ba má tao nói lại. Ba má tao định dọn dẹp đồ đạc xong, ba má tao đưa tao qua nhà mày liền...

- Vậy mà tao tưởng mày không biết chứ... Tao ghé lại đây để cho chắc ý vậy đó mà... Với lại tao sợ mày trách...

- Trách gì ?

- Trách rằng tao đi mời bọn con Liễu, con Nhi... mà không mời mày chứ còn trách gì...

Vừa nói, Đoan vừa nhìn sang chị Hiền. Cô bé bỗng thấy khó xử. Hôm nay nhà cô bé có tiệc, cô bé đã mời Hương Lê, còn chị Hiền ? Đoan nghĩ đến việc mời chị

Hiền dự tiệc luôn nhưng cô bé lại phải gác bỏ ý nghĩ đó ngay. Cô bé nhớ đến sự đối xử của ba má mình ngày chị Hiền còn ở trong nhà cô bé. Cô bé hiểu là ba má cô bé không mấy thiện cảm với gia đình ông Tư...

Có lẽ chị Hiền biết nỗi khó xử của Đoan, chị cười nói:

- Nhà Đoan có tiệc mà chị không dự được, thật... tiếc ghê... Thế Đoan có định... bắt đền chị cái gì không nào?

Được gỡ bí, Đoan mừng như được mở cờ, cô bé đề nghị ngay :

- Em sẽ ở lại chơi với chị một lúc... được không ?

Chị Hiền cười, gật đầu, chị nói :

- Nhưng bây giờ thì Đoan phải đợi đấy nhé. Chị còn phải giúp ba má Hương Lê thu dọn cho xong mớ đồ đạc đã...

Ba má Hương Lê ra tới, Đoan chào ông bà. Ba má Hương Lê hỏi Đoan đến làm gì, cô bé đáp đến mời Hương Lê. Ông bà hỏi Đoan có cần về ngay không, cô bé đáp không cần lắm. Ông bà đề nghị cô bé ở lại chơi với Hương Lê rồi đến trưa, ông bà sẽ đưa cả hai về nhà cô bé. Đoan bằng lòng ngay.

Sau đó, ba má Hương Lê cùng chị Hiền trở vào nhà trong làm việc. Hương Lê cũng đi rửa tay rồi trở ra, dẫn Đoan lên phòng học trò chuyện.

Chị Hiền cũng nhập bọn sau đó không lâu. Ba chị em nói chuyện thật vui vẻ.

Cho đến khi ba má Hương Lê vào đến nơi, câu chuyện mới tạm dừng. Trong lúc Hương Lê đi thay quần áo mới thì ba má cô bé ngồi lại trò chuyện với Túy Đoan. Chị Hiền xin phép được lui xuống nhà dưới.

Lúc ngồi trên xe cùng ba má Hương Lê và cô bé này trở về nhà mình, Túy Đoan thấy chị Hiền đứng vẫy tay chào. Cô bé vẫy tay chào lại và thầm tính trong đầu xem lát nữa, khi dự tiệc xong, cô bé sẽ gửi Hương Lê món gì để làm quà cho chị Hiền ?

Chương 12

Tiệc vừa bắt đầu, ba má Túy Đoan vừa nói xong những lời nói khai mạc bữa tiệc và giới thiệu Túy Đoan thì không thấy cô bé đâu cả. Cô bé Nhi nói :

- Túy Đoan nó vừa hỏi mượn chiếc xe đẹp của cháu để đi đâu đó, dường như có chuyện gấp lắm...

Ba Đoan đành xin lỗi quan khách vì sự vắng mặt của con gái mình và mời mọi người nhập tiệc. Má Đoan sang bàn các cô bé, bà hỏi cô bé Nhi :

- Đoan nó vừa đi phải không cháu ?

- Vâng, nó hỏi mượn chiếc xe đạp của cháu rồi đi ngay, cháu hỏi đi đâu nhưng nó không trả lời...

- Lạ nhỉ ? Hay là nó đi gọi thêm bạn ?

Hương Lê nói :

- Chắc không phải vậy đâu bác à... Cháu nghe Đoan nói nó chỉ mời có mấy đứa cháu đây thôi...

Má Đoan lo lắng :

- Không biết sao hôm nay con bé lại lạ như thế ?

Bà xuống nhà dưới hỏi dì Bảy, nhưng dì Bảy cũng chẳng biết Đoan đi đâu. Bà ra ngoài cổng nhìn quanh... Rồi cuối cùng, tự nhiên bà thấy bồn chồn trong dạ. Không chịu được, bà trở lại bàn tiệc, dặn chồng rồi lấy xe đi tìm Đoan.

Trong lúc ấy, Đoan đang mài miết trên chiếc xe đạp của cô bé Nhi hướng về phía nhà Hương Lê. Vừa ngồi vào bàn tiệc, cô bé bỗng nghĩ đến món quà cho chị Hiền khi thấy một nhánh hồng nhung thật đẹp trong bình hoa tươi đặt ở một góc phòng. Cô bé nghĩ đến sự ngạc nhiên thích thú của chị Hiền khi cô bé bất ngờ đưa tới tặng. Và rồi cô bé thực hiện ngay ý nghĩ đó. Cô bé lấy nhánh hồng nhung bỏ vào một cái hộp giấy, mượn xe đạp của cô bé Nhi để tới nhà Hương Lê, trao cho chị Hiền.

Túy Đoan hành động thật trẻ con. Mà thật, lúc này cô bé rất vô tư và hồn nhiên. Cái vô tư hồn nhiên nào cũng đẹp, nhưng đôi khi những điều này trở thành một nỗi lo lắng cho những người lớn. Má Túy Đoan không thấy cô bé trong bữa tiệc, cũng không biết cô bé đi đâu, là mẹ, làm sao bà yên tâm cho được...

Túy Đoan và chiếc xe đạp đã hiện ra trước mắt má cô bé. Má cô bé nhấn còi xe, Đoan quay lại nhìn và cô bé bỗng biến sắc. Dường như cô bé lo sợ má sẽ ngăn cản hành động của mình. Dường như cô bé hơi rối trí. Đã đến cổng nhà Hương Lê, Túy Đoan loạng choạng với chiếc xe đạp. Cô bé nửa muốn dừng lại, nửa muốn đạp thẳng. Má cô bé đã đậu xe lại, mở cửa xe và đang tiến về phía cô bé. Bà gọi Đoan và hỏi cô bé đến nhà Hương Lê làm gì ? Đoan quay nhìn mẹ, chiếc xe đạp đã trờ tới cổng rào nhà Hương Lê mà cô bé không để ý.

Má Đoan kêu lên :

- Coi chừng đó con !

Nhưng không kịp nữa rồi, chiếc xe đã đụng vào cổng rào, Túy Đoan ngã sang một bên, cái hộp đựng nhánh hồng nhung văng ra, bật nắp. Vừa lúc đó, từ trong nhà Hương Lê, chị Hiền chạy ra...

Má Đoan thấy chị Hiền, bà nhìn cô bé và đóa hồng nhung... Bà đã hiểu vì sao...

Chương 13

Bây giờ, phải nói rằng Túy Đoan là một cô bé sung sướng nhất. Cô bé đã có đầy đủ tất cả. Tình thương đã trở lại với cô bé.

Khi người mẹ đã hiểu vì sao con mình có thể bỏ dở cuộc vui trong buổi tiệc để đi tặng một người vừa quen đóa hồng nhưng chẳng lấy gì làm quý giá, thì bà cũng đã hiểu rõ hơn những thắc mắc trước kia.

Má Đoan nghĩ đến cô bé và chuyện cô bé làm quen với chị Hiền trước kia, má Đoan nghĩ đến lời nói đầy oán trách của cô bé : « Sao má ác thế » khi bà tỏ ý không muốn cho cô bé trò chuyện với chị Hiền, má Đoan cũng nghĩ đến những niềm vui, nỗi buồn bất chợt của cô bé, nghĩ đến đôi mắt của con gái mấy ngày nay... đôi mắt buồn buồn không hiểu vì sao...

Người thiếu nữ tên Hiền đó không thể là người để Túy Đoan thương mến hơn bà. Gia đình ông Tư không thể là những người làm vui cô bé mãi được. Cũng như dì Bảy, dì Bảy không thể giữ mãi những mến thương nơi cô bé. Mà phải là mẹ ruột cô bé, mà phải là cha ruột cô bé. Phải là bà, phải là chồng bà...

Chuyện xảy ra đã khiến má Đoan thấy rằng việc bà theo chồng đến văn phòng làm việc hàng ngày cần phải chấm dứt...

... để lo cho Đoan. Để sống cho Đoan. Để buồn với Đoan. Để làm một người mẹ hiền...

Má Đoan quyết định thật nhanh. Bà sẽ xin chồng cho ở nhà. Bà sẽ nói cho chồng hiểu Đoan như bà đã hiểu Đoan... Bà tin là chồng bà cũng sẽ nghĩ đến con như bà...

Đó là tất cả những chuyện xảy ra cho Túy Đoan. Thật ra, sự xuất hiện của những người trong gia đình ông Tư trong khung cảnh gia đình Túy Đoan, sự ra đi của họ, chuyện Túy Đoan gặp lại chị Hiền, chuyện Túy Đoan bỏ dở buổi tiệc để đi tặng quà cho người thiếu nữ mà cô bé thương mến, tất cả chỉ là những chuyện rất tầm thường. Nhưng có một điều không tầm thường. Đó là sự nhận thức của ba má cô bé về tình thương mà ông bà đã dành cho cô bé trước kia. Đó là sự trỗi dậy của một tình thương từ đáy tâm hồn một bậc cha mẹ đã một thời gian để vật chất làm thành tấm lưới bít kín.

Ước mong sao những cô bé gặp hoàn cảnh như Túy Đoan sẽ không còn những lúc ngồi buồn nhìn qua cửa sổ...

... Để đôi mắt của những cô bé trong tuổi hồn nhiên, cửa sổ của những tâm hồn trong trắng, khỏi vương những gợn mây buồn...

... Để mãi mãi, tình thương ươm mầm nuôi mạch sống...

Tháng 4-5-1971

NGUYỄN THÁI HẢI